

מדינת ישראל

משרדי הממשלה

משרד

שם תיק: פליטים
מזהה פיזי
מזהה פריט: 000u19s
כתובת: 2-120-4-20-10
תאריך הדפסה: 26/10/2016
ג-5-6303

1404/4

מ.ס.ס

1960 - 1967

תיק מס.

1404/4

מחלקה
מס' תיק
1960 - 1967

מחלקה

מדינת ישראל
מדינת ישראל
ארכיון המדינה
ג
משרד החוץ
מדינת ישראל
משרדי הממשלה
6303

<u>COUNTRY</u>	<u>CONDUCTED BY</u>	<u>PARTICIPANTS</u>	<u>LEADERSHIP</u>
4. <u>RHODESIA</u>	<u>I.U.A.</u>		<u>Chairman IUA: David Melmed</u>
	Emergency Campaign pledged	\$ 69,177	
	Received by Oct. 31, 1967	\$ 69,177	
5. <u>AUSTRALIA</u>	<u>K.H. U.I.A.</u>		
(a) <u>Sidney</u>	"	Gen. A. Sharon Dr. M.M. Berman	<u>Chairman, KH UIA: Louis Klein</u> <u>President, " " : Max Freilich</u> <u>Director, " " : Major Haim Diamant</u>
(b) <u>Melbourne</u>	"	Ambassador Simcha Pratt General A. Sharon Dr. M.M. Berman Mr. A. Abrahamson	<u>President, " " : Henry Krongold</u> <u>Co-Chairman " " : Isidore Magit</u> Arnold Bloch <u>President Zionist</u> <u>Federation : Nathan Jacobson</u> <u>Ex. Director KH UIA: Roman Flohr</u> <u>Local KH UIA Chairman</u>
(c) <u>Other States</u>	"	General A. Sharon Dr. M.M. Berman Rabbi B. Gutnik	
All Australia pledged to Emergency Campaign		\$ 4,300,000	
Received by 31st October, 1967		\$ 2,933,301	
6. <u>NEW ZEALAND</u>	<u>K.H. UIA</u>	Nathan Jacobson, Chairman Zionist Fed. of Australia & N.Z.	<u>Commissioner, KHUIA : Joseph Block</u> <u>President, New Zealand</u> <u>Zionist Council : Joseph Lewis</u>
All New Zealand pledged		\$ 210,000	
Received by 31st October, 1967		\$ 84,388 (Remainder awaits additional licence)	
7. <u>FAR EAST</u>	<u>K.H. U.I.A.</u>		
(a) <u>Hong Kong</u>	"	General A. Sharon Dr. M.M. Berman	<u>Chairman, KH UIA : Victor J. Zirinsk</u>
(b) <u>Japan</u>	"	Dr. M.M. Berman	<u>Acting Chairman Jewish</u> <u>Community & KH UIA: Ted Cohen</u>
(c) <u>Singapore</u>	"	Dr. M.M. Berman	<u>Local Chairman, KH UIA: H. Lissauer</u>
(d) <u>Philippines</u>	"	Visit Gen. A. Sharon & Dr. M.M. Berman	<u>Co-Chairmen, KH UIA: Ernest Simke</u> Jack Haberer
(e) <u>Bangkok (\$5000)</u>	<u>K.H. UIA</u>	and Ambassador - did not require visit by Enissary.	<u>Chairman, KH UIA : Isaac Djemel</u>
(f) <u>India -</u> <u>Calcutta</u>	<u>K.H. UIA</u>	Dr. M.M. Berman	<u>Chairman, KH UIA : L. Mayer</u>
(g) <u>Bombay</u>	"	Dr. M. Berman Ivor Norman	<u>Chairman, KH UIA : J.S. Ezra</u> (passed away since)
All Far East Emergency Campaign pledged		\$ 256,000	
Received by 31st October, 1967		\$ 151,451	

AFTER 5 DAYS RETURN TO

B. DWORETZKY
221 McDONALD AVE. APT. 5R
BROOKLYN 14, N. Y. 11218

ZIP CODE

דוד אברהם

רחוב מלכות

מס' 171

ירושלים

Israel

KEISWETON

0177
CL970
M2LNU
117571

הערה: "הערה" על הערה

הערה

הערה

הערה

מדינת ישראל
משרד ראש

121918

29 September 1967.

The Editor,
THE TIMES
London, England.

Sir,

The letter from Mrs. Margaret McKay, M.P. in your issue of 27 September regarding the return of the West Bank residents, cannot be accepted as giving an accurate or balanced account of the matter.

I would draw your attention to certain relevant facts:

- (a) It was agreed between the Israel and Jordan Governments that approved persons would be returned at the rate of 3000 per day until 31 August. All the necessary arrangements were made on the Israel side, but the Jordanian authorities produced a far smaller number of returnees at the bridges. All those who presented themselves with the necessary approval were allowed to cross without any difficulty. (???)
- (b) After 31 August, the Israel Government announced that all those who had been approved but had not returned by that date would be given a further opportunity to do so. The detailed arrangements were worked out with Jordanian Government representatives, but for reasons unknown to us none of the 7000 persons concerned have been brought ^{by Jordan} to the crossing points.
- (c) In addition, the Israel Government has announced its willingness to receive applications from residents of the West Bank area for the return of members of their families from the other side of the Jordan River, and this movement will commence shortly. The Government is also willing sympathetically to consider other hardship cases.
- (d) Mrs. McKay's letter paints a grim prospect of refugees in mass numbers spending the winter in the hills under frail picnic tents, and facing death in mass numbers from cold and exposure. In fact, only a ~~limited number~~ ^{small number} of those who have crossed over to the East Bank remain in camps. Most of these are located in the warm Jordan Valley

The Editor
The Times,
London

- 2 -

Draft 29.9.67

and those still in the hills are also being moved down into the valley, under agreement between UNRWA and the Jordan Government. This was confirmed to me personally by the Deputy Commissioner-General of UNRWA. The Israel Government has offered ^{substantive assistance} ~~to assist~~ in providing adequate shelter in the camps, for those who are unable or unwilling to return to the West Bank for the time being.

(e) Most of the persons concerned moved across the river ^{deliberately and} of their own free will, long after the fighting was over. They did so for various reasons of their own -- family ties, government pensions and salaries, remittances from menfolk in the oil-producing Arab countries, national sentiment, a preference as Jordanian citizens to remain under Jordanian rule, or an unwillingness to remain in an uncertain situation ^{on the} West Bank pending a final political settlement. It is clear that most of them do not want to return at present, and they are discouraged from doing so by the efforts of the Jordan Government to stir up trouble and insecurity on the West Bank. It is Jordan which has been exploiting a human problem for political ends.

I do would assure Mrs. McKay that the Israel authorities and public are no less sensitive than she is to the humanitarian aspects of this question. These people have been displaced by a war wantonly launched against Israel by their own rulers. Instead of seeking an honourable settlement with Israel, these same rulers are creating conditions which make it difficult to put the exodus in reverse. Under the given conditions the Israel Government is doing the best it can.

Michael Comay

P. Adv. To the
[Signature]

אדוני,

לא מכבר עשיתי שעות על גשר אלנבי בירדן, שם הייתי עדה לביתור השרירותי של משפחות ערביות על ידי ישראל, חרף העובדה שכל הפליטים שראיתי החזיקו בידיהם אישורים ברי-הוקף לחזרתם.

אני יכולה על כן לאשר את הנחתה של גברת הגלוף כי ישראל מחבלת בהבטחה להחזיר את הפליטים, למרות הכחשותיה של יהודית הרבר ממשרד ההסברה הישראלי.

ראיתי ערבית זקנה שהיה בידה רשיון לעבור אל בעלה אשר חיכה לה בצד הישראלי ואשר נשלחה בחזרה לשטח ההפקר של מחנות הפליטים. הייתי עדה להיסוסיו המכאיבים של בעל בעל רשיון מעבר לבני משפחתו כדי להתאחד עם האם בגדה המערבית, כאשר ילדיו בלבד הורשו לעבור והמיחרס הוטח בפניו הוא. יכולתי לקרוא את מחשבתו - היתן לילדיו לעבור בלעדיו או האם יקחם בחזרה עמו?? אישית מחיתי בפני דוברי האנגלית מבין הזקיפים הישראליים אולם הם השיבו: "אנו חיילים ואך ממלאים פקודות!". זה הזכיר בצורה משוועת את הרוח שנגדה לחמה בריטניה במלחמת העולם השנייה.

בידי לספק פרטים על מכשולים מצד השלטונות הישראליים לגבי חזרתן של ארבע ילדות משוחקות למטרות ריפוי בבי"ח בירושלים. אני למדה גם כי מקרה זה של עיוות, אף כי בינתיים כבר הוסדר, הובא בזמנו ע"י הצלב האדום בפני מוסדות או"ם.

מהן העובדות? רבע מיליון אזרחים ירדניים אשר הוברחו ע"י סכנה, פחד ואלימות, נעקרו מבתיים ומסחופים עתה כעדר על גבעות שהינן חשופות ואכזריות בחורף, מתבוססים בחולות, שעתה הינם כבר מודבקי-מחלות, מחתה לאהלי פיקניק, בתנאי תת-קיום, מורעבים למחצה, על גבי מחצלות, אלפים מהם יחפים. נשים בהריון, בלי מיטה ומזרון, בלי עזרת מיילדת, יולדות את ילדיהן על החול. כל מיני הרעלות נובעות מכך. ילדים סובלים מתת-תזונה, מדלקות עינים חמורות ומגרו/ים הנובעים משערוות החול וכן מדיזנטריה וכל מיני מחלות וסבוכים אחרים, לרבות מקרים מחרבים של היסטריה כתוצאה מן הפחד ומתנאי המחנה. הקרן להצלת הילדים אמרה לי שילדים אלה מפגרים כללית כשנה במשקלם.

אלא אם כן יורשו אומללים אלה לשוב מיד לבתיים, הם יהיו צפויים למוות בשוה בהמוניהם, מן הקור, מן הרעב ומן המחלות כשתתחיל עונת הגשמים בעוד כחודש עם החקרב החורף. בינתיים, הרי התנאים האיומים של המחנות יוצרים גם בעיות חברתיות והשלטונות הירדניים הקורעים חתה עומס הבעיות של קיום המחנות הללו, חרדים אפילו מלהתנבא לגבי גורלם בעתיד. חינוך הילדים נראה עתה כחרוס לגמרי.

הגם ישראל הבטיחה להרשות את החזרתם של 170 אלף פליטים, היא הרשתה רק ל-14 אלף מהם לשוב. לפליטים מירושלים, בית-לחם ויריחו אינם מרשים כלל לשוב. הוא הדין לגבי אנשי המקצועות החופשיים וצעירים מגיל 18 עד 24. עובדה זאת אף מעמידה משפחות בפני קשיי החלטה שוברי-לב: לשוב הביתה ולהציל את הילדים מרעב, מחלות ומוות חוך השארת הבנים המבוגרים או להישאר על מנת להגן על היציבות הגופנית והנפשית של הבנים המבוגרים, חוך סיכון חייהם של הילדים הקטנים והתינוקות?

"סבל הילדים הקטנים יבוא עלי" - נשמע לראשונה בארץ הקודש. ניתן היה לקוות שהשלטונות הישראליים יִכְרוּ ויִכְבְּדוּ קריאה עתיקה זאת ולפי הצו האנושי יחזירו את בני המשפחות הפלשתינאיות הקרועות זה לזה ויסיעו בהצלאתם של האלפים הצפויים עתה לסבל ולמפות במחנות, ובכך אף חקיים ישראל את הבטחתה לעולם בדבר החזרת 150 אלף הפליטים הללו לפחות.

אדוני,

לא מכבר עשיתי שעות על גשר אלנבי בירדן, שם הייתי עדה לביחור השרירותי של משפחות ערביות על ידי ישראל, חרף העובדה שכל הפליטים שראיתי החזיקו בידיהם אישורים ברי-חוקף לחזרתם.

אני יכולה על כן לאשר את הנחתה של גברת הגלוף כי ישראל מחבלת בהבטחה להחזיר את הפליטים, למרות הכחשותיה של יהודית הרבר ממשרד ההסברה הישראלי.

ראיתי ערבית זקנה שהיה בידה רשיון לעבור אל בעלה אשר חיכה לה בצד הישראלי ואשר נשלחה בחזרה לשטח ההפקר של מחנות הפליטים. הייתי עדה להיסוסיו המכאיבים של בעל רשיון מעבר לבני משפחתו כדי להתאחד עם האם בגדה המערבית, כאשר ילדיו בלבד הורשו לעבור והמיתרס הוטח בפניו הוא. יכולתי לקרוא את מחשבתו - היתן לילדיו לעבור בלעדיו או האם יקחם בחזרה עמו?? אישית מחיתי בפני דוברי האנגלית מבין הזקיפים הישראליים אולם הם השיבו: "אנו חיילים ואך ממלאים פקודות!". זה הזכיר בצורה משוועת את הרוח שנגדה לחמה בריטניה במלחמה העולם השנייה!.

בידי לספק פרטים על מכשולים מצד השלטונות הישראליים לגבי חזרתן של ארבע ילדות משותקות למטרות ריפוי בבי"ח בירושלים. אני למדה גם כי מקרה זה של עיוות, אף כי בינתיים כבר הוסדר, הובא בזמנו ע"י הצלב האדום בפני מוסדות או"ם.

מהן העובדות? רבע מיליון אזרחים ירדניים אשר הוברחו ע"י סכנה, פחד ואלימות, נעקרו מבתיהם ומסחופפים עתה כעדר על גבעות שהינן חשופות ואכזריות בחורף, מתבוססים בחולות, שעתה הינם כבר מודבקי-מחלות, מחתה לאהלי פיקניק, בחנאי תת-קיום, מורעבים למחצה, על גבי מחצלות, אלפים מהם יחפים. נשים בהריון, בלי מיטה ומזרון, בלי עזרת מיילדת, יולדות את ילדיהן על החול. כל מיני הרעלות נובעות מכך. ילדים סובלים מתת-חזונה, מדלקות קינים חמורות ומגרו/ים הנובעים מעשרות החול וכן מדיזנטריה וכל מיני מחלות וסבוכים אחרים, לרבות מקרים מחרבים של היסטריה כתוצאה מן הפחד ומתנאי המחנה. הקרן להצלת הילדים אמרה לי שילדים אלה מפגרים כללית כשנה במשקלם.

אלא אם כן יורשו אומללים אלה לשוב מיד לבתיהם, הם יהיו צפויים למוות בשוח בהמוניהם, מן הקור, מן הרעב ומן המחלות כשתתחיל עונת הגשמים בעוד כחודש עם התקרב החורף. בינתיים, הרי התנאים האיומים של המחנות יוצרים גם בעיות חברתיות והשלטונות הירדניים הקורעים תחת עומס הבעיות של קיום המחנות הללו, חרדים אפילו מלהתנבא לגבי גורלם בעתיד. חינוך הילדים נראה עתה כחרוס לגמרי.

הגם ישראל הבטיחה להרשות את החזרתם של 170 אלף פליטים, היא הרשתה רק ל-14 לף מהם לשוב. לפליטים מירושלים, בית-לחם ויריחו אינם מרשים כלל לשוב. הוא הדין לגבי אנשי המקצעות החופשיים וצעירים מגיל 18 עד 24. עובדה זאת אף מעמידה משפחות בפני קשיי החלטה שוברי-לב: לשוב הביתה ולהציל את הילדים מרעב, מחלות ומוות תוך השארת הבנים המבוגרים או להישאר על מנת להגן על היציבות הגופנית והנפשית של הבנים המבוגרים, תוך סיכון חייהם של הילדים הקטנים והחינוקות?

"סבל הילדים הקטנים יבוא עלי" - נשמע לראשונה בארץ הקודש. ניתן היה לקוות שהשלטונות הישראליים יִכְרוּ ויכבדו קריאה עתיקה זאת ולפי הצו האנושי יחזירו את בני המשפחות הפלשתינאיות הקרועות זה לזה ויסיעו בהצלחתם של האלפים הצפויים עתה לסבל ולמפות במחננה, ובכך אף חקיים ישראל את הבטחתה לעולם בדבר החזרת 150 אלף הפליטים הללו לפחות.

אדוני,

לא מכבר עשייתי שעות על גשר אלגבי בירדן, שם הייתי עדה לביתור השרירותי של משפחות ערביות על ידי ישראל, חרף העובדה שכל הפליטים שראיתי החזיקו בידיהם אישורים ברי-חוקף לחזרתם.

אני יכולה על כן לאשר את הנחתה של גברת הגלוף כי ישראל מחבלת בהבטחה להחזיר את הפליטים, למרות הכחשותיה של יהודיה הרבר ממשרד ההסברה הישראלי.

ראיתי ערבית זקנה שהיה בידה רשיון לעבור אל בעלה אשר חיכה לה בצד הישראלי ואשר נשלחה בחזרה לשטח ההפקר של מחנות הפליטים. הייתי עדה להיסוסיו המכאיבים של בעל רשיון מעבר לבני משפחתו כדי להתאחד עם האם בגדה המערבית, כאשר ילדיו בלבד הורשו לעבור והמיחרס הוסח בפניו הוא. יכולתי לקרוא את מחשבתו - היתן לילדיו לעבור בלעדיו או האם יקחם בחזרה עמו?? אישית מחיתי בפני דוברי האנגלית מבין הזקיפים הישראליים אולם הם השיבו: "אנו חיילים ואך ממלאים פקודות!". זה הזכיר בצורה משוועת את הרוח שנגדה לחמה בריטניה במלחמת העולם השנייה!

בידי לספק פרטים על מכשולים מצד השלטונות הישראליים לגבי חזרתן של ארבע ילדות משותקות למטרות ריפוי בבי"ח בירושלים. אני למדה גם כי מקרה זה של עיוות, אף כי בינתיים כבר הוסדר, הובא בזמנו ע"י הצלב האדום בפני מוסדות או"ם.

מהן העובדות? רבע מיליון אזרחים ירדניים אשר הוברחו ע"י סכנה, פחד ואלימות, נעקרו מבתיהם ומסחופפים עתה כעדר על גבעות שהינן חשופות ואכזריות בחורף, מתבוססים בחולות, שעתה הינם כבר מודבקי-מחלות, מתחת לאהלי פיקניק, בתנאי תת-קיום, מורעבים למחצה, על גבי מחצלות, אלפים מהם יחפים. נשים בהריון, בלי מיטה ומזרון, בלי עזרת מיילדת, יולדות את ילדיהן על החול. כל מיני הרעלות נובעות מכך. ילדים סובלים מתת-תזונה, מדלקות קינים חמורות ומגרו/ים הנובעים משערות החול וכן מדיזנטריה וכל מיני מחלות וטבוכים אחרים, לרבות מקרים מתרבים של היסטריה כתוצאה מן הפחד ומתנאי המחנה. הקרן להצלת הילדים אמרה לי שילדים אלה מפגרים כללית כשנה במשקלם.

אלא אם כן יורשו אומללים אלה לשוב מיד לבחיהם, הם יהיו צפויים למוות בטוח בהמוניהם, מן הקור, מן הרעב ומן המחלות כשתתחיל עונת הגשמים בעוד כחודש עם התקרב החורף. בינתיים, הרי התנאים האיומים של המחנות יוצרים גם בעיות חברתיות והשלטונות הירדניים הקורעים תחת עומס הבעיות של קיום המחנות הללו, חרדים אפילו מלהתנבא לגבי גורלם בעתיד. חינוך הילדים נראה עתה כחרוס לגמרי.

הגם ישראל הבטיחה להרשות את החזרתם של 170 אלף פליטים, היא הרשתה רק ל-14 אלף מהם לשוב. לפליטים מירושלים, בית-לחם ויריחו אינם מרשים כלל לשוב. הוא הדין לגבי אנשי המקצעות החופשיים וצעירים מביל 18 עד 24. עובדה זאת אף מעמידה משפחות בפני קשיי החלטה שוברי-לב: לשוב הביתה ולהציל את הילדים מרעב, מחלות ומוות חוך השארת הבנים המבוגרים או להישאר על מנת להגן על היציבות הגופנית והנפשית של הבנים המבוגרים, חוך סיכון חייהם של הילדים הקטנים והחינוקות?

"סבל הילדים הקטנים יבוא עלי" - נשמע לראשונה בארץ הקודש. ניתן היה לקוות שהשלטונות הישראליים יכרו ויכבדו קריאה עתיקה זאת ולפי הצו האנושי יחזירו את בני המשפחות הפלשתינאיות הקרועות זה לזה ויסיעו בהצלאתם של האלפים הצפויים עתה לסבל ולמפות במחנות, ובכך אף חקיים ישראל את הבטחתה לעולם בדבר החזרת 150 אלף הפליטים הללו לפחות.

אדוני,

לא מכבר עשיתי שעות על גשר אלגבי בירדן, שם הייתי עדה לביתור השרירותי של משפחות ערביות על ידי ישראל, חרף העובדה שכל הפליטים שראיתי החזיקו בידיהם אישורים ברי-חוקף לחזרתם.

אני יכולה על כן לאשר את הנחתה של גברת הגלוף כי ישראל מחבלת בהבטחה להחזיר את הפליטים, למרות הכחשותיה של יהודית הרבר ממשרד ההסברה הישראלי.

ראיתי ערבית זקנה שהיה בידה רשיון לעבור אל בעלה אשר חיכה לה בצד הישראלי ואשר נשלחה בחזרה לשטח ההפקר של מחנות הפליטים. הייתי עדה להיסוסיו המכאיבים של בעל רשיון מעבר לבני משפחתו כדי להתאחד עם האם בגדה המערבית, כאשר ילדיו בלבד הורשו לעבור והמיתרס הוטח בפניו הוא. יכולתי לקרוא את מחשבתו - היתן לילדיו לעבור בלעדיו או האם יקחם בחזרה עמו? אישית מחיתי בפני דוברי האנגלית מבין הזקיפים הישראליים אולם הם השיבו: "אנו חיילים ואך ממלאים מקודנו!". זה הזכיר בצורה משוועת את הרוח שנבגדה לחמה בריטניה במלחמת העולם השנייה.

בידי לספק פרטים על מכשולים מצד השלטונות הישראליים לגבי חזרתן של ארבע ילדות משוחקות למטרות ריפוי בבי"ח בירושלים. אני למדה גם כי מקרה זה של עיוות, אף כי בינתיים כבר הוסדר, הובא בזמנו ע"י הצלב האדום בפני מוסדות או"ם.

מהן העובדות? רבע מיליון אזרחים ירדניים אשר הוכרחו ע"י סכנה, פחד ואללימות, נעקרו מבתיים ומסחופפים עתה כעדר על גבעות שהינן חשופות ואכזריות בחורף, מתבוססים בחולות, שעתה הינם כבר מודבקי-מחלות, מחתת לאהלי פיקניק, בתנאי תת-קיום, מורעבים למחצה, על גבי מחצלות, אלפים מהם יחפים. נשים בהריון, בלי מיטה ומזרון, בלי עזרה מיילדת, יולדות את ילדיהן על החול. כל מיני הרעלות נובעות מכך. ילדים סובלים מתת-תזונה, מדלקות קינים חמורות ומגרו/ים הנובעים משערוות החול וכן מדיזנטריה וכל מיני מחלות וסבוכים אחרים, לרבות מקרים מחרבים של היסטריה כתוצאה מן הפחד ומתנאי המתנה. הקרן להצלת הילדים אמרה לי שילדים אלה מפגרים כללית כשנה במשקלם.

אלא אם כן יורשו אומללים אלה לשוב מיד לבתיים, הם יהיו צפויים למוות בשוח בהמוניהם, מן הקור, מן הרעב ומן המחלות כשתתחיל עונת הגשמים בעוד כחודש עם התקרר החורף. בינתיים, הרי התנאים האיומים של המחנות יוצרים גם בעיות חברתיות והשלטונות הירדניים הקורעים החת עומט הבעיות של קיום המחנות הללו, חרדים אפילו מלהתנבא לגבי גורלם בעתיד. חינוך הילבים נראה עתה כחרוס לגמרי.

הגם ישראל הבטיחה להרשות את החזרתם של 170 אלף פליטים, היא הרשתה רק ל-14 אלף מהם לשוב. לפליטים מירושלים, בית-לחם ויריחו אינם מרשים כלל לשוב. הוא הדין לגבי אנשי המקצועות החופשיים וצעירים מגיל 18 עד 24. עובדה זאת אף מעמידה משפחות בפני קשיי החלטה שוברי-לב: לשוב הביתה ולהציל את הילדים מרעב, מחלות ומוות תוך השארת הבנים המבוגרים או להישאר על מנת להגן על היציבות הגופנית והנפשית של הבנים המבוגרים, תוך סיכון חייהם של הילדים הקטנים והתינוקות?

"סבל הילדים הקטנים יבוא עלי" - נשמע לראשונה בארץ הקודש. ניתן היה לקוות שהשלטונות הישראליים יִכְרֻ ויִכְבְּדוּ קריאה עתיקה זאת ולפי הצו האנושי יחזירו את בני המשפחות הפלשתינאיות הקרועות זה לזה ויסיעו בהצלחתם של האלפים הצפויים עתה לסבל ולמפנות במחנה, ובכך אף חקיים ישראל את הבטחתה לעולם בדבר החזרת 150 אלף הפליטים הללו לפחות.

אדוני,

לא מכבר עשיתי שעות על גשר אלנבי בירדן, שם הייתי עדה לכיתור השרירותי של משפחות ערביות על ידי ישראל, חרף העובדה שכל הפליטים שראיתי החזיקו בידיהם אישורים ברי-חוקף לחזרתם.

אני יכולה על כן לאשר את הנחתה של גברת הגלוף כי ישראל מחבלת בהבטחה להחזיר את הפליטים, למרות הכחשותיה של יהודית הרבר ממשרד ההסברה הישראלי.

ראיתי ערבית זקנה שהיה בידה רשיון לעבור אל בעלה אשר חיכה לה בצד הישראלי ואשר נשלחה בחזרה לשטח ההפקר של מחנות הפליטים. הייתי עדה להיטוסיו המכאיבים של בעל בעל רשיון מעבר לבני משפחתו כדי להתאחד עם האם בגדה המערבית, כאשר ילדיו בלבד הורשו לעבור והמיתרס הוטח בפניו הוא. יכולתי לקרוא את מחשבתו - היתן לילדיו לעבור בלעדיו או האם יקחם בחזרה עמו?? אישית מחיתי בפני דוברי האנגלית מבין הזקיפים הישראליים אולם הם השיבו: "אנו חיילים ואך ממלאים פקודת!". זה הזכיר בצורה משוועת את הרוח שנגדה לחמה בריטניה במלחמה העולם השנייה!

בידי לספק פרטים על מכשולים מצד השלטונות הישראליים לגבי חזרתן של ארבע ילדות משותקות למטרות ריפוי בבי"ח בירושלים. אני למדה גם כי מקרה זה של עיוות, אף כי בינתיים כבר הוסדר, הובא בזמנו ע"י הצלב האדום בפני מוסדות או"ם.

מהן העובדות? רבע מיליון אזרחים ירדניים אשר הוברחו ע"י סכנה, פחד ואלימות, נעקרו מבתיהם ומסחופפים עתה כעדר על גבעות שהינן חשופות ואכזריות בחורף, מתבוססים בחולות, שעתה הינם כבר מודבקי-מחלות, מתחת לאהלי פיקניק, בתנאי תת-קיום, מורעבים למחצה, על גבי מחצלות, אלפים מהם יחפים. נשים בהיריון, בלי מיטה ומזרון, בלי עזרת מיילדת, יולדות את ילדיהן על החול. כל מיני הרעלות נובעות מכך. ילדים סובלים מתת-חזונה, מדלקות עינים חמורות ומגרו/ים הנובעים משערות החול וכן מדיזנטריה וכל מיני מחלות וסבוכים אחרים, לרבות מקרים מתרבים של היסטריה כתוצאה מן הפחד ומתנאי המחנה. הקרן להצלת הילדים אמרה לי שילדים אלה מפגרים כללית כשנה במשקלם.

אלא אם כן יורשו אומללים אלה לשוב מיד לבתיהם, הם יהיו צפויים למוות בטוח בהמוניהם, מן הקור, מן הרעב ומן המחלות כשתתחיל עונת הגשמים בעוד כחודש עם התקרר החורף. בינתיים, הרי התנאים האיומים של המחנות יוצרים גם בעיות חברתיות והשלטונות הירדניים הקורעים תחת עומס הבעיות של קיום המחנות הללו, חרדים אפילו מלהתנבא לגבי גורלם בעתיד. חינוך הילדים נראה עתה כחרוס לגמרי.

הגם ישראל הבטיחה להרשות את החזרתם של 170 אלף פליטים, היא הרשתה רק ל-14 אלף מהם לשוב. לפליטים מירושלים, בית-לחם ויריחו אינם מרשים כלל לשוב. הוא הדין לגבי אנשי המקצועות החופשיים וצעירים מגיל 18 עד 24. עובדה זאת אף מעמידה משטחות בטני קטיי החלטת שוברי-לב: לשוב הביתה ולהציל את הילדים מרעב, מחלות ומוות תוך השארת הבנים המבוגרים או להישאר על מנת להגן על היציבות הגופנית והנפשית של הבנים המבוגרים, תוך סיכון חייהם של הילדים הקטנים והחינוקות?

"סבל הילדים הקטנים יבוא עלי" - נשמע לראשונה בארץ הקודש. ניתן היה לקוות שהשלטונות הישראליים יִכְבְּדוּ קריאה עתיקה זאת ולפי הצו האנושי יחזירו את בני המשפחות הפלסטינאיות הקרועות זה לזה ויסיעו בהצלחתם של האלפים הצעירים עתה לסבל ולמפות במחנות, ובכך אף תקיים ישראל את הבטחתה לעולם בדבר החזרת 150 אלף הפליטים הללו לפחות.

אדוני,

לא מכבר עשיתי שעות על גשר אלנבי בירדן, שם הייתי עדה לביתור השרירותי של משטחות ערביות על ידי ישראל, חרף העובדה שכל הפליטים שראיתי החזיקו בידיהם אישורים ברי-הוקף להזרעם.

אני יכולה על כן לאשר את הנחתה של גברת הגלוף כי ישראל מחבלת בהבטחה להחזיר את הפליטים, למרות הכחשותיה של יהודית הרבר ממשרד ההסברה הישראלי.

ראיתי ערבית זקנה שהיה בידה רשיון לעבור אל בעלה אשר חיכה לה בצד הישראלי ואשר נשלחה בחזרה לשטח ההפקר של מחנות הפליטים. הייתי עדה להיסוסיו המכאיבים של בעל רשיון מעבר לבני משפחתו כדי להתאחד עם האם בגדה המערבית, כאשר ילדיו בלבד הורשו לעבור והמיהרס הוטח בפניו הוא. יכולתי לקרוא את מחשבתו - היתן לילדיו לעבור בלעדיו או האם יקחם בחזרה עמו? אישית מחיתי בפני דוברי האנגלית מבין הזקיפים הישראליים אולם הם השיבו: "אנו חיילים ואך ממלאים מקודם!". זה הזכיר בצורה משוועת את הרוח שנגדה לחמה בריטניה במלחמת העולם השנייה.

בידי לספק פרטים על מכשולים מצד השלטונות הישראליים לגבי חזרתן של ארבע ילדות משוחקות למטרות ריפוי בבי"ח בירושלים. אני למדה גם כי מקרה זה של עיוות, אף כי בינתיים כבר הוסדר, הובא בזמנו ע"י הצלב האדום בפני מוסדות או"ם.

מהן העובדות? רבע מיליון אזרחים ירדניים אשר הוברחו ע"י סכנה, פחד ואלימות, נעקרו מבתיים ומסתופפים עתה כעדר על גבעות שהינן חשופות ואכזריות בחורף, מתבוססים בחולות, שעתה הינם כבר מודבקי-מחלות, מתחת לאחלי פיקניק, בתנאי תת-קיום, מורעבים למחצה, על גבי מחצלות, אלפים מהם יחפים. נשים בהריון, בלי מיטה ומזרון, בלי עזרת מיילדת, יולדות את ילדיהן על החול. כל מיני ההעלות נובעות מכך. ילדים סובלים מתת-תזונה, מדלקות קינים חמורות ומגרו/ים הנובעים משערוח החול וכן מדיזנטריה וכל מיני מחלות וסבוכים אחרים, לרבות מקרים מחרבים של היסטריה כתוצאה מן הפחד ומתנאי המחנה. הקרן להצלת הילדים אמרה לי שילדים אלה מפגרים כללית כשנה במשקלם.

אלא אם כן יורשו אומללים אלה לשוב מיד לבחיהם, הם יהיו צפויים למוות בטוח בהמוניהם, מן הקור, מן הרעב ומן המחלות כשתתחיל עונת הגשמים בעוד כחודש עם התקרר החורף. בינתיים, הרי התנאים האיומים של המחנות יוצרים גם בעיות חברתיות והשלטונות הירדניים הקורעים תחת עומס הבעיות של קיום המחנות הללו, חרדים אפילו מלהתנבא לגבי גורלם בעתיד. חינוך הילדים נראה עתה כחרום לגמרי.

הגם ישראל הבטיחה להרשות את החזרתם של 170 אלף פליטים, היא הרשתה רק ל-14 אלף מהם לשוב. לפליטים מירושלים, בית-לחם ויריחו אינם מרשים כלל לשוב. הוא הדין לגבי אנשי המקצעות החופשיים וצעירים מגיל 18 עד 24. עובדה זאת אף מעמידה משפחות בפני קשיי החלטה שוברי-לב: לשוב הביתה ולהציל את הילדים מרעב, מחלות ומוות תוך השארת הבנים המבוגרים או להישאר על מנת להגן על היציבות הגופנית והנפשית של הבנים המבוגרים, תוך סיכון חייהם של הילדים הקטנים והחינוקות?

"סבל הילדים הקטנים יבוא עלי" - נשמע לראשונה בארץ הקודש. ניתן היה לקוות שהטלטלות הישראליות יִכְרֹו ויכבדו קריאה עתיקה זאת ולפי הצו האנושי יחזירו את בני המשפחות הפלסטינאיות הקרועות זה לזה ויסיעו בהצלאתם של האלפים הצעירים עתה לסבל ולמפות במחנות, ובכך אף הקיים ישראל את הבטחתה לעולם בדבר החזרת 150 אלף הפליטים הללו לפחות.

אדוני,

לא מכבר עשיתי שעות על גשר אלנבי בירדן, שם הייתי עדה לביתור השרירותי של משפחות ערביות על ידי ישראל, חרף העובדה שכל הפליטים שראיתי החזיקו בידיהם אישורים ברי-הוקף לחזרתם.

אני יכולה על כן לאשר את הנחתה של גברת הגלוף כי ישראל מחבלת בהבטחה להחזיר את הפליטים, למרות הכחשותיה של יהודית הרבר ממשרד ההסברה הישראלי.

ראיתי ערבית זקנה שהיה בידה רשיון לעבור אל בעלה אשר חיכה לה בצד הישראלי ואשר נשלחה בחזרה לשטח ההפקר של מחנות הפליטים. הייתי עדה להיסוסיו המכאיבים של בעל רשיון מעבר לבני משפחתו כדי להתאחד עם האם בגדה המערבית, כאשר ילדיו בלבד הורשו לעבור והמיתרס הוטח בפניו הוא. יכולתי לקרוא את מחשבתו - היתן לילדיו לעבור בלעדיו או האם יקחם בחזרה עמו? אישית מחיתי בפני דוברי האנגלית מבין הזקימים הישראליים אולם הם השיבו: "אנו חיילים ואך ממלאים מקודם!". זה הזכיר בצורה משוועת את הרוח שנגדה לחמה בריטניה במלחמת העולם השנייה.

בידי לספק פרטים על מכשולים מצד השלטונות הישראליים לגבי חזרתן של ארבע ילדות משוחקות למטרות ריפוי בבי"ח בירושלים. אני למדה גם כי מקרה זה של עיוות, אף כי בינתיים כבר הוסדר, הובא בזמנו ע"י הצלב האדום בפני מוסדות או"ם.

מהן העובדות? רבע מיליון אזרחים ירדניים אשר הוברחו ע"י סכנה, פחד ואלימות, נעקרו מבתיים ומסחופמים עתה כעדר על גבעות שהינן חשופות ואכזריות בחורף, מתבוססים בחולות, שעתה הינם כבר מודבקי-מחלות, מתחת לאהלי פיקניק, בתנאי תת-קיום, מורעבים למחצה, על גבי מחצלות, אלפים מהם יחפים. נשים בהריון, בלי מיטה ומזרון, בלי עזרת מיילדת, יולדות את ילדיהן על החול. כל מיני הרעלות נובעות מכך. ילדים סובלים מתת-תזונה, מדלקות קינים חמורות ומגרו/ים הנובעים משערות החול וכן מדיזנטריה וכל מיני מחלות וסכוכים אחרים, לרבות מקרים מתרבים של היסטריה כתוצאה מן הפחד ומתנאי המחנה. הקרן להצלת הילדים אמרה לי שילדים אלה מפגרים כללית כשנה במשקלם.

אלא אם כן יורשו אומללים אלה לשוב מיד לבתיים, הם יהיו צפויים למוות בטוח בהמוניהם, מן הקור, מן הרעב ומן המחלות כשתתחיל עונת הגשמים בעוד כחודש עם התקרב החורף. בינתיים, הרי התנאים האיומים של המחנות יוצרים גם בעיות חברתיות והשלטונות הירדניים הקורעים תחת עומס הבעיות של קיום המחנות הללו, חרדים אפילו מלהתנבא לגבי גורלם בעתיד. חינוך הילדים נראה עתה כחרוס לגמרי.

הגם ישראל הבטיחה להרשות את החזרתם של 170 אלף פליטים, היא הרשתה רק ל-14 אלף מהם לשוב. לפליטים מירושלים, בית-לחם ויריחו אינם מרשים כלל לשוב. הוא הדין לגבי אנשי המקצעות החופשיים וצעירים מגיל 18 עד 24. עובדה זאת אף מעמידה משפחות בפני קשיי החלטה שוברי-לב: לשוב הביתה ולהציל את הילדים מרעב, מחלות ומוות תוך השארת הבנים המבוגרים או להישאר על מנה להגן על היציבות הגופנית והנפשית של הבנים המבוגרים, תוך סיכון חייהם של הילדים הקטנים והתינוקות?

"סבל הילדים הקטנים יבוא עלי" - נשמע לראשונה בארץ הקודש. ניתן היה לקוות שהשלטונות הישראליים יִכְבְּדוּ ויִּכְבְּדוּ קריאה עתיקה זאת ולפי הצו האנושי יחזירו את בני המשפחות הפלשתינאיות הקרועות זה לזה ויסייעו בהצלאתם של האלפים הצפויים עתה לסבל ולמכות במחנות, ובכך אף תקיים ישראל את הבטחתה לעולם בדבר החזרת 150 אלף הפליטים הללו לפחות.

אדוני,

לא מכבר עשיתי שעות על גשר אלנבי בירדן, שם הייתי עדה לביתור השרירותי של משפחות ערביות על ידי ישראל, חרף העובדה שכל הפליטים שראיתי החזיקו בידיהם אישורים ברי-הוקף לחזרתם.

אני יכולה על כן לאשר את הנחתה של גברת הגלוף כי ישראל מחבלת בהבטחה להחזיר את הפליטים, למרות הכחשותיה של יהודית הרבר ממשרד ההסברה הישראלי.

ראיתי ערביה זקנה שהיה בידה רשיון לעבור אל בעלה אשר חיכה לה בצד הישראלי ואשר נשלחה בחזרה לשטח ההפקר של מחנות הפליטים. הייתי עדה להיסוסיו המכאיבים של בעל רשיון מעבר לבני משפחתו כדי להתאחד עם האם בגדה המערבית, כאשר ילדיו בלבד הורשו לעבור והמיתרס הוטח בפניו הוא. יכולתי לקרוא את מחשבתו - היתן לילדיו לעבור בלעדיו או האם יקחם בחזרה עמו? אישית מחיתי בפני דוברי האנגלית מבין הזקיפים הישראליים אולם הם השיבו: "אנו חיילים ואך ממלאים פקודות!". זה הזכיר בצורה משוועת את הרוח שנגדה לחמה בריטניה במלחמת העולם השנייה.

בידי לספק פרטים על מכשולים מצד השלטונות הישראליים לגבי חזרתן של ארבע ילדות משוחקות למטרות ריפוי בבי"ח בירושלים. אני למדה גם כי מקרה זה של עיוות, אף כי בינתיים כבר הוסדר, הובא בזמנו ע"י הצלב האדום בפני מוסדות או"ם.

מהן העובדות? רבע מיליון אזרחים ירדניים אשר הוברחו ע"י סכנה, פחד ואלימות, נעקרו מבתיים ומסחופפים עתה כעדר על גבעות שהינן חשופות ואכזריות בחורף, מתבוססים בחולות, שעתה הינם כבר מודבקי-מחלות, מתחת לאהלי פיקניק, בחנאי תת-קיום, מורעבים למחצה, על גבי מחצלות, אלפים מהם יחפים. נשים בהריון, בלי מיטה ומזרון, בלי עזרת מיילדת, יולדות את ילדיהן על החול. כל מיני הרעלות נובעות מכך. ילדים סובלים מתת-חזונה, מדלקות עינים חמורות ומגרו/ים הנובעים מצערות החול וכן מדיזנטריה וכל מיני מחלות וסבוכים אחרים, לרבות מקרים מחרבים של היסטריה כתוצאה מן הפחד ומתנאי המחנה. הקרן להצלת הילדים אמרה לי שילדים אלה מפגרים כללית כשנה במשקלם.

אלא אם כן יורשו אומללים אלה לשוב מיד לבתיים, הם יהיו צפויים למוות בטוח בהמוניהם, מן הקור, מן הרעב ומן המחלות כשתתחיל עונת הגשמים בעוד כחודש עם התקרר החורף. בינתיים, הרי התנאים האיומים של המחנות יוצרים גם בעיות חברתיות והשלטונות הירדניים הקורעים תחת עומס הבעיות של קיום המחנות הללו, חרדים אפילו מלהתנבא לגבי גורלם בעתיד. חינוך הילדים נראה עתה כחרוס לגמרי.

הגם ישראל הבטיחה להרשות את החזרתם של 170 אלף פליטים, היא הרשתה רק ל-14 אלף מהם לשוב. לפליטים מירושלים, ביה-לחם ויריחו אינם מרשים כלל לשוב. הוא הדין לגבי אנשי המקצועות החופשיים וצעירים מגיל 18 עד 24. עובדה זאת אף מעמידה משפחות בפני קשיי החלטה שוברי-לב: לשוב הביתה ולהציל את הילדים מרעב, מחלות ומוות תוך השארת הבנים הסבוגרים או להישאר על מנת להגן על היציבות הגופנית והנפשית של הבנים הסבוגרים, תוך סיכון חייהם של הילדים הקטנים והחינוקות?

"סבל הילדים הקטנים יבוא עלי" - נשמע לראשונה בארץ הקודש. ניתן היה לקוות שהשלטונות הישראליים יִכְרוּ ויכבדו קריאה עתיקה זאת ולפי הצו האנושי יחזירו את בני המשפחות הפלשתינאיות הקרועות זה לזה ויסיעו בהצלחתם של האלפים הצעירים עתה לסבל ולספוח במחנות, ובכך אף חקיים ישראל את המטחח לעולם בדבר החזרת 150 אלף הפליטים חללו למחות.

אדוני,

לא מכבר עשיתי שעות על גשר אלנבי בירדן, שם הייתי עדה לביתור השרירותי של משפחות ערביות על ידי ישראל, חרף העובדה שכל הפליטים שראיתי החזיקו בידיהם אישורים ברי-תוקף לחזרתם.

אני יכולה על כן לאשר את הנחתה של גברת הגלוף כי ישראל מחבלת בהבטחה להחזיר את הפליטים, למרות הכחשותיה של יהודית הרבר ממשרד ההסברה הישראלי.

ראיתי ערבית זקנה שהיה בידה רשיון לעבור אל בעלה אשר חיכה לה בצד הישראלי ואשר נשלחה בחזרה לשטח ההפקר של מחנות הפליטים. הייתי עדה להיסוסיו המכאיבים של בעל רשיון מעבר לבני משפחתו כדי להתאחד עם האם בגדה המערבית, כאשר ילדיו בלבד הורשו לעבור והמיתרס חוטא בפניו הוא. יכולתי לקרוא את מחשבתו - היתן לילדיו לעבור בלעדיו או האם יקחם בחזרה עמו? אישית מחיתי בפני דוברי האנגלית מבין הזקיפים הישראליים אולם הם השיבו: "אנו חיילים ואך ממלאים פקודות!". זה הזכיר בצורה משוועת את הרוח שנגדה לחמה בריטניה במלחמה העולם השנייה.

בידי לספק פרטים על מכשולים מצד השלטונות הישראליים לגבי חזרתן של ארבע ילדות משותקות למטרות ריפוי בבי"ח בירושלים. אני למדה גם כי מקרה זה של עיוות, אף כי בינתיים כבר הוסדר, הובא בזמנו ע"י הצלב האדום בפני מוסדות או"ם.

מהן העובדות? רבע מיליון אזרחים ירדניים אשר הוכרחו ע"י סכנה, פחד ואלימות, נעקרו מבתיים ומסחופמים עתה כעדר על גבעות שהינן חשופות ואכזריות בחורף, מתבוססים בחולות, שעתה הינם כבר מודבקי-מחלות, מחתה לאחלי פיקניק, בתנאי תת-קיום, מורעבים למחצה, על גבי מחצלות, אלפים מהם יחפים. נשים בהריון, בלי מיטה ומזון, בלי עזרת מיילדת, יולדות את ילדיהן על החול. כל מיני הרעלות נובעות מכך. ילדים סובלים מתת-תזונה, מדלקות קינים חמורות ומגרו/ים הנובעים מפשעויות החול וכן מדיזנטריה וכל מיני מחלות וסבוכים אחרים, לרבות מקרים מחרבים של היסטריה כתוצאה מן הפחד ומתנאי המחנה. הקרן להצלת הילדים אמרה לי שילדים אלה מפגרים כללית כשנה במשקלם.

אלא אם כן יורשו אומללים אלה לשוב מיד לבתיים, הם יהיו צפויים למוות בטוח בהמוניהם, מן הקור, מן הרעב ומן המחלות כשתתחיל עונת הגשמים בעוד כחודש עם התקרר החורף. בינתיים, הרי התנאים האיומים של המחנות יוצרים גם בעיות חברתיות והשלטונות הירדניים הקורעים תחת עומס הבעיות של קיום המחנות הללו, חרדים אפילו מלהתנבא לגבי גורלם בעתיד. חינוך הילדים נראה עתה כחרוס לגמרי.

הגם ישראל הבטיחה להרשות את החזרתם של 170 אלף פליטים, היא הרשתה רק ל-14 אלף מהם לשוב. לפליטים מירושלים, ביה-לחם ויריחו אינם מרשים כלל לשוב. הוא הדין לגבי אנשי המקצועות החופשיים וצעירים מגיל 18 עד 24. עובדה זאת אף מעמידה משפחות בפני קשיי החלטה שוברי-לב: לשוב הביתה ולהציל את הילדים מרעב, מחלות ומוות תוך השארת הבנים המבוגרים או להישאר על מנת להגן על היציבות הגופנית והנפשית של הבנים המבוגרים, תוך סיכון חייהם של הילדים הקטנים והתינוקות?

"סבל הילדים הקטנים יבוא עלי" - נשמע לראשונה בארץ הקודש. ניתן היה לקוות שהשלטונות הישראליים יִכְבְּדוּ ויכבדו קריאה עתיקה זאת ולפי הצו האנושי יחזירו את בני המשפחות הפלסטינאיות הקרועות זה לזה ויסיעו בהצלחתם של האלפים הצעירים עתה לסבל ולמפות במחנות, ובכך אף תקיים ישראל את הבטחתה לעולם בדבר החזרת 150 אלף הפליטים הללו למחנות.

אדוני,

לא מכבר עשיתי שעות על גשר אלנבי בירדן, שם הייתי עדה לביתור השרירותי של משפחות ערביות על ידי ישראל, חרף העובדה שכל הפליטים שראיתי החזיקו בידיהם אישורים ברי-חוקף להזרעם.

אני יכולה על כן לאשר את הנחתה של גברת הגלוף כי ישראל מחבלת בהבטחה להחזיר את הפליטים, למרות הכחשותיה של יהודית הרבר ממשרד ההסברה הישראלי.

ראיתי ערבית זקנה שהיה בידה רשיון לעבור אל בעלה אשר חיכה לה בצד הישראלי ואשר נשלחה בחזרה לשטח ההפקר של מחנות הפליטים. הייתי עדה להיסוסיו המכאיבים של בעל רשיון מעבר לבני משפחתו כדי להתאחד עם האם בגדה המערבית, כאשר ילדיו בלבד הורשו לעבור והמיתרס הוטח בפניו הוא. יכולתי לקרוא את מחשבתו - היתן לילדיו לעבור בלעדיו או האם יקחם בחזרה עמו? אישית מחיתי בפני דוברי האנגלית מבין הזקיפים הישראליים אולם הם השיבו: "אנו חיילים ואך ממלאים פקודות!". זה הזכיר בצורה משוועת את הרוח שנגדה לחמה בריטניה במלחמת העולם השנייה.

בידי לספק פרטים על מכשולים מצד השלטונות הישראליים לגבי חזרתן של ארבע ילדות משוחקות למטרות ריפוי בבי"ח בירושלים. אני למדה גם כי מקרה זה של עיוות, אף כי בינתיים כבר הוסדר, חובא בזמנו ע"י הצלב האדום בפני מוטדות או"ם.

מהן העובדות? רבע מיליון אזרחים ירדניים אשר הוברחו ע"י סכנה, פחד ואלימות, נעקרו מבתיים ומסתופפים עתה כעדר על גבעות שהינן חשופות ואכזריות בחורף, מתבוססים בחולות, שעתה הינם כבר מודבקי-מחלות, מחתה לאהלי מיקניק, בתנאי תת-קיום, מורעבים למחצה, על גבי מחצלות, אלפים מהם יחפים. נשים בהריון, בלי מיטה ומזון, בלי עזרת מיילדת, יולדות את ילדיהן על החול. כל מיני הרעלות נובעות מכך. ילדים סובלים מתת-חזונה, מדלקות עינים חמורות ומגרו/ים הנובעים מפעירות החול וכן מדיזנטריה וכל מיני מחלות וסבוכים אחרים, לרבות מקרים מחרבים של היסטריה כתוצאה מן הפחד ומתנאי המחנה. הקרן להצלת הילדים אמרה לי שילדים אלה מפגרים כללית כשנה במשקלם.

אלא אם כן יורשו אומללים אלה לשוב מיד לבתיים, הם יהיו צפויים למוות בטוח בהמוניהם, מן הקור, מן הרעב ומן המחלות כשתתחיל עונת הגשמים בעוד כחודש עם התקרר החורף. בינתיים, הרי התנאים האיומים של המחנות יוצרים גם בעיות חברתיות והשלטונות הירדניים הקורעים תחת עומס הבעיות של קיום המחנות הללו, חרדים אפילו מלהתנבא לגבי גורלם בעתיד. חינוך הילדים נראה עתה כחרוס לגמרי.

הגם ישראל הבטיחה להרשות את החזרתם של 170 אלף פליטים, היא הרשתה רק ל-14 אלף מהם לשוב. לפליטים מירושלים, בית-לחם ויריחו אינם מרשים כלל לשוב. הוא הדין לגבי אנשי המקצעות החופשיים וצעירים מגיל 18 עד 24. עובדה זאת אף מעמידה משפחות בפני קשיי החלטה שוברי-לב; לשוב הביטה ולהציל את הילדים מרעב, מחלות ומוות תוך השארת הבנים המבוגרים או להישאר על מנת להגן על היציבות הגופנית והנפשית של הבנים המבוגרים, תוך סיכון חייהם של הילדים הקטנים והחינוקות?

"סבל הילדים הקטנים יבוא עלי" - נשמע לראשונה בארץ הקודש. ניתן היה לקוות שהשלטונות הישראליים יִכְרֻ ויכבדו קריאה עתיקה זאת ולפי הצו האנושי יחזירו את בני המשפחות הפלשתינאיות הקרועות זה לזה ויסיעו בהצלחתם של האלפים הצפויים עתה לסבל ולמפות במחנות, ובכך אף הקיים ישראל את חטתה לעולם בדבר החזרת 150 אלף הפליטים הללו לפחות.

א

ב

ג

ד

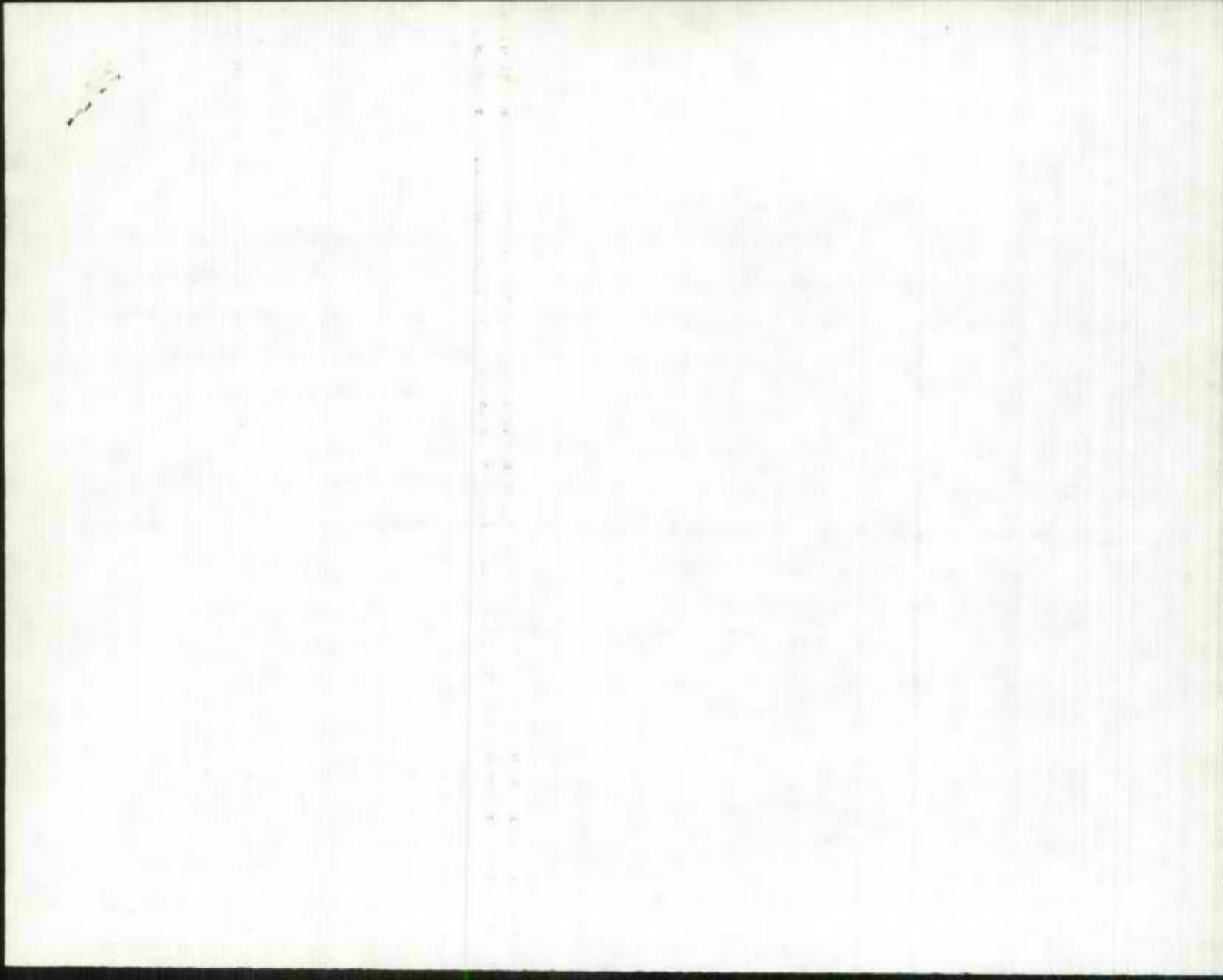
ה

ו

ז

ח

ט

אדוני,

לא מכבר עשיתי שעות על גשר אלנבי בירדן, שם הייתי עדה לביתור השרירותי של משפחות ערביות על ידי ישראל, חרף העובדה שכל הפליטים שראיתי החזיקו בידיהם אישורים ברי-חוקף להזרעם.

אני יכולה על כן לאשר את הנחתה של גברת הגלוף כי ישראל מחבלת בהבטחה להחזיר את הפליטים, למרות הכחשותיה של יהודית הרבר ממשרד ההסברה הישראלי.

ראיתי ערבית זקנה שהיה בידה רשיון לעבור אל בעלה אשר חיכה לה בצד הישראלי ואשר נשלחה בחזרה לשטח ההפקר של מחנות הפליטים. הייתי עדה להיסוסיו המכאיבים של בעל רשיון מעבר לבני משפחתו כדי להתאחד עם האם בגדה המערבית, כאשר ילדיו בלבד הורשו לעבור והמיתרס הוטח בפניו הוא. יכולתי לקרוא את מחשבתו - היתן לילדיו לעבור בלעדיו או האם יקחם בחזרה עמו?? אישית מחיתי בפני דוברי האנגלית מבין הזקיפים הישראליים אולם הם השיבו: "אנו חיילים ואך ממלאים מקודם!". זה הזכיר בצורה משוועת את הרוח שנגדה לחמה בריטניה במלחמת העולם השנייה!

בידי לספק פרטים על מכשולים מצד השלטונות הישראליים לגבי חזרתן של ארבע ילדות משותקות למטרות ריפוי בבי"ח בירושלים. אני למדה גם כי מקרה זה של עיוות, אף כי בינתיים כבר הוסדר, הובא בזמנו ע"י הצלב האדום בפני מוסדות או"ס.

מהן העובדות? רבע מיליון אזרחים ירדניים אשר הוברחו ע"י סכנה, פחד ואלימות, נעקרו מבתיים ומסחופמים עתה כעדר על גבעות שהינן חשופות ואכזריות בחורף, מתבוססים בחולות, שעתה הינם כבר מודבקי-מחלות, מתחת לאהלי פיקניק, בתנאי תת-קיום, מורעבים למחצה, על גבי מחצלות, אלפים מהם יחפים. נשים בהריון, בלי מיטה ומזרון, בלי עזרת מיילדת, יולדות את ילדיהן על החול. כל מיני הרעלות נובעות מכך. ילדים סובלים מתת-חזונה, מדלקות עינים חמורות ומגרו/ים הנובעים מעשרות החול וכן מדיזנטריה וכל מיני מחלות וסבוכים אחרים, לרבות מקרים מחרבים של היסטריה כתוצאה מן הפחד ומתנאי המחנה. הקרן להצלת הילדים אמרה לי שילדים אלה מפגרים כללית כשנה במשקלם.

אלא אם כן יורשו אומללים אלה לשוב מיד לבתיים, הם יהיו צפויים למוות בטוח בהמוניהם, מן הקור, מן הרעב ומן המחלות כשתתחיל עונת הגשמים בעוד כחודש עם התקרב החורף. בינתיים, הרי התנאים האיומים של המחנות יוצרים גם בעיות חברתיות והשלטונות הירדניים הקורעים תחת עומס הבעיות של קיום המחנות הללו, חרדים אפילו מלהתנבא לגבי גורלם בעתיד. חינוך הילדים נראה עתה כחרוס לגמרי.

הגם ישראל הבטיחה להרשות את החזרתם של 170 אלף פליטים, היא הרשתה רק ל-14 אלף מהם לשוב. לפליטים מירושלים, בית-לחם ויריחו אינם מרשים כלל לשוב. הוא הדין לגבי אנשי המקצעות החופשיים וצעירים מגיל 18 עד 24. עובדה זאת אף מעמידה משפחות בפני קשיי החלטה שוברי-לב: לשוב הביתה ולהציל את הילדים מרעב, מחלות ומוות תוך השארת הבנים המבוגרים או להישאר על מנת להגן על היציבות הגופנית והנפשית של הבנים המבוגרים, תוך סיכון חייהם של הילדים הקטנים והתינוקות?

"סבל הילדים הקטנים יבוא עלי" - נשמע לראשונה בארץ הקודש. ניתן היה לקוות שהשלטונות הישראליים יִכְבְּדוּ קריאה עתיקה זאת ולפי הצו האנושי יחזירו את בני המשפחות הפלשתינאיות הקרועות זה לזה ויסיעו בהצלחתם של האלפים הצפויים עתה לסבל ולטעות באחרות, ובכך אף הקיים ישראל את חבטתה לעולם בדבר החזרת 150 אלף הפליטים הללו לפחות.

א

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

אדוני,

לא מכבר עשיתי שעות על גשר אלנבי בירדן, שם הייתי עדה לביתור השרירותי של משפחות ערביות על ידי ישראל, חרף העובדה שכל הפליטים שראיתי החזיקו בידיהם אישורים ברי-חוקף להזרעם.

אני יכולה על כן לאשר את הנחתה של גברת הגלוף כי ישראל מחבלת בהבטחה להחזיר את הפליטים, למרות הכחשותיה של יהודית הרבר ממשרד ההסברה הישראלי.

ראיתי ערבית זקנה שהיה בידה רשיון לעבור אל בעלה אשר חיכה לה בצד הישראלי ואשר נשלחה בחזרה לשטח ההפקר של מחנות הפליטים. הייתי עדה להיסוסיו המכאיבים של בעל רשיון מעבר לבני משפחתו כדי להתאחד עם האם בגדה המערבית, כאשר ילדיו בלבד הורשו לעבור והמיתרס הוסח בפניו הוא. יכולתי לקרוא את מחשבתו - היתן לילדיו לעבור בלעדיו או האם יקחם בחזרה עמו? אישית מחיתי בפני דוברי האנגלית מבין הזקיפים הישראליים אולם הם השיבו: "אנו חיילים ואך ממלאים פקודות!". זה הזכיר בצורה משוועת את הרוח שנגדה לחמה בריטניה במלחמת העולם השנייה.

בידי לספק פרטים על מכשולים מצד השלטונות הישראליים לגבי חזרתן של ארבע ילדות משוחקות למטרות ריפוי בבי"ח בירושלים. אני למדה גם כי מקרה זה של עיוות, אף כי בינתיים כבר הוסדר, הובא בזמנו ע"י הצלב האדום בפני מוסדות או"ם.

מהן העובדות? רבע מיליון אזרחים ירדניים אשר הוברחו ע"י סכנה, פחד ואלימות, נעקרו מבתיהם ומסחופמים עתה כעדר על גבעות שהינן חשופות ואכזריות בחורף, מתבוססים בחולות, שעתה הינם כבר מודבקי-מחלות, מחתת לאהלי פיקניק, בתנאי תת-קיום, מורעבים למחצה, על גבי מחצלות, אלפים מהם יחפים. נשים בהריון, בלי מיטה ומזרון, בלי עזרת מיילדת, יולדות את ילדיהן על החול. כל מיני הרעלות נובעות מכך. ילדים סובלים מתת-חזונה, מדלקות קינים חמורות ומגרו/ים הנובעים צעירות החול וכן מדיזנטריה וכל מיני מחלות וסבוכים אחרים, לרבות מקרים מתרבים של היסטריה כתוצאה מן הפחד ומתנאי המחנה. הקרן להצלת הילדים אמרה לי שילדים אלה מפגרים כללית כשנה במשקלם.

אלא אם כן יורשו אומללים אלה לשוב מיד לבתיהם, הם יהיו צפויים למוות בטוח בהמוניהם, מן הקור, מן הרעב ומן המחלות כשתתחיל עונת הגשמים בעוד כחודש עם התקרב החורף. בינתיים, הרי התנאים האיומים של המחנות יוצרים גם בעיות חברתיות והשלטונות הירדניים הקורעים תחת עומס הבעיות של קיום המחנות הללו, חרדים אפילו מלהתנבא לגבי גורלם בעתיד. חינוך הילדים נראה עתה כחרוס לגמרי.

הגם ישראל הבטיחה להרשות את החזרתם של 170 אלף פליטים, היא הרשתה רק ל-14 אלף מהם לשוב. לפליטים מירושלים, בית-לחם ויריחו אינם מרשים כלל לשוב. הוא הדין לגבי אנשי המקצועות החופשיים וצעירים מגיל 18 עד 24. עובדה זאת אף מעמידה משפחות בפני קשיי החלטה שוברי-לב: לשוב הביתה ולהציל את הילדים מרעב, מחלות ומוות תוך השארת הבנים המבוגרים או להישאר על מנת להגן על היציבות הגופנית והנפשית של הבנים המבוגרים, תוך סיכון חייהם של הילדים הקטנים והחינוקות?

"סבל הילדים הקטנים יבוא עלי" - נשמע לראשונה בארץ הקודש. ניתן היה לקוות שהשלטונות הישראליים יִכְרוּ ויִכְבְּדוּ קריאה עתיקה זאת ולפי הצו האנושי יחזירו את בני המשפחות הפלשתינאיות הקרועות זה לזה ויסיעו בהצלאתם של האלפים הצפויים עתה לסבל ולמפות במחנות, ובכך אף תקיים ישראל את הבטחתה לעולם בדבר החזרת 150 אלף הפליטים הללו לפחות.

ע

ב

ג

ד

ה

ו

ז

אדוני,

לא מכבר עשיתי שעות על גשר אלנבי בירדן, שם הייתי עדה לביתור השרירותי של משפחות ערביות על ידי ישראל, חרף העובדה שכל הפליטים שראיתי החזיקו בידיהם אישורים ברי-חוקף לחזרתם.

אני יכולה על כן לאשר את הנחתה של גברת הגלוף כי ישראל מחבלת בהבטחה להחזיר את הפליטים, למרות הכחשותיה של יהודית הרבר ממשרד ההסברה הישראלי.

ראיתי ערבית זקנה שהיה בידה רשיון לעבור אל בעלה אשר חיכה לה בצד הישראלי ואשר נשלחה בחזרה לשטח ההפקר של מחנות הפליטים. הייתי עדה להיסוסיו המכאיבים של בעל רשיון מעבר לבני משפחתו כדי להתאחד עם האם בגדה המערבית, כאשר ילדיו בלבד הורשו לעבור והמיתרס הוטח בפניו הוא. יכולתי לקרוא את מחשבתו - היתן לילדיו לעבור בלעדיו או האם יקחם בחזרה עמו? אישית מחיתי בפני דוברי האנגלית מבין הזקיפים הישראליים אולם הם השיבו: "אנו חיילים ואך ממלאים מקודנו!". זה הזכיר בצורה משוועת את הרוח שנגדה לחמה בריטניה במלחמת העולם השנייה.

בידי לספק פרטים על מכשולים מצד השלטונות הישראליים לגבי חזרתן של ארבע ילדות משותקות למטרות ריפוי בבי"ח בירושלים. אני למדה גם כי מקרה זה של עיוות, אף כי בינתיים כבר הוסדר, הובא בזמנו ע"י הצלב האדום בפני מוסדות או"ם.

מהן העובדות? רבע מיליון אזרחים ירדניים אשר הוברחו ע"י סכנה, פחד ואלימות, נעקרו מבתיים ומסחופמים עתה כעדר על גבעות שהינן חשופות ואכזריות בחורף, מתבוטסים בחולות, שעתה הינם כבר מודבקי-מחלות, מחמת לאהלי פיקניק, בתנאי תת-קיום, מורעבים למחצה, על גבי מחצלות, אלפים מהם יחפים. נשים בהריון, בלי מיטה ומזרון, בלי עזרת מיילדת, יולדות את ילדיהן על החול. כל מיני הרעלות נובעות מכך. ילדים סובלים מתת-תזונה, מדלקות עינים חמורות ומגרו/ים הנובעים משערות החול וכן מדיזנטריה וכל מיני מחלות וסבוכים אחרים, לרבות מקרים מחרבים של היסטריה כתוצאה מן הפחד ומתנאי המחנה. הקרן להצלת הילדים אמרה לי שילדים אלה מפגרים כללית כשנה במשקלם.

אלא אם כן יורשו אומללים אלה לשוב מיד לבחיהם, הם יהיו צפויים למוות בטוח בהמוניהם, מן הקור, מן הרעב ומן המחלות כשתתחיל עונת הגשמים בעוד כחודש עם החקר החורף. בינתיים, הרי התנאים האיומים של המחנות יוצרים גם בעיות חברתיות והשלטונות הירדניים הקורעים תחת עומס הבעיות של קיום המחנות הללו, חרדים אפילו מלהתנבא לגבי גורלם בעתיד. חינוך הילדים נראה עתה כחרוס לגמרי.

הגם ישראל הבטיחה להרשות את החזרתם של 170 אלף פליטים, היא הרשתה רק ל-14 אלף מהם לשוב. לפליטים מירושלים, בית-לחם ויריחו אינם מרשים כלל לשוב. הוא הדין לגבי אנשי המקצועות החופשיים וצעירים מגיל 18 עד 24. עובדה זאת אף מעמידה משפחות בטני קשיי ההלטה שוברי-לב: לשוב הביתה ולהציל את הילדים מרעב, מחלות ומוות חוץ השארית הבנים המבוגרים או להישאר על מנת להגן על היציבות הגופנית והנפשית של הבנים המבוגרים, חוץ סיכון חייהם של הילדים הקטנים והחינוקה?

"סבל הילדים הקטנים יבוא עלי" - נשמע לראשונה בארץ הקודש. ניתן היה לקוות שהשלטונות הישראליים יִכְרוּ ויִכְבְּדוּ קריאה עחיקה זאת ולפי הצו האנושי יחזירו את בני המשפחות הפלשתינאיות הקרועות זה לזה ויסיעו בהצלאתם של האלפים הצפויים עתה לסבל ולמפות במחנות, ובכך אף חקיים ישראל את הבטחתה לעולם בדבר החזרת 150 אלף הפליטים הללו לפחות.

אדוני,

לא מכבר עשיתי שעות על גשר אלנבי בירדן, שם הייתי עדה לביתור השרירותי של משפחות ערביות על ידי ישראל, חרף העובדה שכל הפליטים שראיתי החזיקו בידיהם אישורים ברי-חוקף לחזרתם.

אני יכולה על כן לאשר את הנחתה של גברת הגלוף כי ישראל מחבלת בהבטחה להחזיר את הפליטים, למרות הכחשותיה של יהודית הרבר ממשרד ההסברה הישראלי.

ראיתי ערבית זקנה שהיה בידה רשיון לעבור אל בעלה אשר חיכה לה בצד הישראלי ואשר נשלחה בחזרה לשטח ההפקר של מחנות הפליטים. הייתי עדה להיסוסיו המכאיבים של בעל רשיון מעבר לבני משפחתו כדי להתאחד עם האם בגדה המערבית, כאשר ילדיו בלבד הורשו לעבור והמיתרס הוסח בפניו הוא. יכולתי לקרוא את מחשבתו - היתן לילדיו לעבור בלעדיו או האם יקחם בחזרה עמו?? אישית מחיתי בפני דוברי האנגלית מבין הזקיפים הישראליים אולם הם השיבו: "אנו חיילים ואך ממלאים מקודם!". זה הזכיר בצורה משועת את הרוח שנבדה לחמה בריטניה במלחמת העולם השנייה!

בידי לספק פרטים על מכשולים מצד השלטונות הישראליים לגבי חזרתן של ארבע ילדות משוחקות למטרות ריפוי בבי"ח בירושלים. אני למדה גם כי מקרה זה של עיוות, אף כי בינתיים כבר הוסדר, הובא בזמנו ע"י הצלב האדום בפני מוסדות או"ם.

מהן העובדות? רבע מיליון אזרחים ירדניים אשר הוברחו ע"י סכנה, פחד ואלמים, נעקרו מבתיהם ומסתופפים עתה כעדר על גבעות שהינן חשופות ואכזריות בחורף, מתבוססים בחולות, שעתה הינם כבר מודבקי-מחלות, מחת לאהלי פיקניק, בחנאי תת-קיום, מורעבים למחצה, על גבי מחצלות, אלפים מהם יחפים. נשים בהריון, בלי מיטה ומזרון, בלי עזרת מיילדת, יולדות את ילדיהן על החול. כל מיני הרעלות נובעות מכך. ילדים סובלים מתת-חזונה, מדלקות עינים חמורות זמגרו/ים הנובעים מעשרות החול וכן מדיזנטריה וכל מיני מחלות וסבוכים אחרים, לרבות מקרים מחרבים של היסטריה כתוצאה מן הפחד ומתנאי המחנה. הקרן להצלת חילדים אמרה לי שילדים אלה מפגרים כללית כשנה במשקלם.

אלא אם כן יורשו אומללים אלה לשוב מיד לבתיהם, הם יהיו צפויים למוות בשוח בחמוניהם, מן הקור, מן הרעב ומן המחלות כשתתחיל עונת הגשמים בעוד כחודש עם התקרר החורף. בינתיים, הרי התנאים האיומים של המחנות יוצרים גם בעיות חברתיות והשלטונות הירדניים הקורעים תחת עומט הבעיות של קיום המחנות הללו, חרדים אפילו מלהתנבא לגבי גורלם בעתיד. חינוך הילדים נראה עתה כחרוס לגמרי.

הגם ישראל הבטיחה להרשות את החזרתם של 170 אלף פליטים, היא הרשתה רק ל-14 אלף מהם לשוב. לפליטים מירושלים, בית-לחם ויריחו אינם מרשים כלל לשוב. הוא הדין לגבי אנשי המקצעות החופשיים וצעירים מגיל 18 עד 24. עובדה זאת אף מעמידה משפחות בפני קשיי החלטה שוברי-לב: לשוב הביטה ולהציל את הילדים מרעב, מחלות ומוות חוך השארת הבנים המבוגרים או להיטאר על מנת להגן על היציבות הגופנית והנפשית של הבנים המבוגרים, תוך סיכון חייהם של הילדים הקטנים והחינוקות?

"סבל הילדים הקטנים יבוא עלי" - נשמע לראשונה בארץ הקודש. ניתן היה לקוות שהשלטונות הישראליים יִכְרּוּ ויכבדו קריאה עתיקה זאת ולפי הצו האנושי יחזירו את בני המשפחות הפלסטינאיות הקרועות זה לזה ויסיעו בהצלחתם של האלפים הצפויים עתה לסבל ולמפות במחנות, ובכך אף הקיים ישראל את הבטחתה לעולם בדבר החזרת 150 אלף הפליטים הללו לפחות.

אדוני,

לא מכבר עשיתי שעות על גשר אלנבי בירדן, שם הייתי עדה לביתור השרירותי של משפחות ערביות על ידי ישראל, חרף העובדה שכל הפליטים שראיתי החזיקו בידיהם אישורים ברי-חוקף לחזרתם.

אני יכולה על כן לאשר את הנחתה של גברת הגלוף כי ישראל מחבלת בהבטחה להחזיר את הפליטים, למרות הכחשותיה של יהודית הרבר ממשרד ההסברה הישראלי.

ראיתי ערביה זקנה שהיה בידה רשיון לעבור אל בעלה אשר חיכה לה בצד הישראלי ואשר נשלחה בחזרה לשטח ההפקר של מחנות הפליטים. הייתי עדה להיסוסיו המכאיבים של בעל רשיון מעבר לבני משפחתו כדי להתאחד עם האם בגדה המערבית, כאשר ילדיו בלבד הורשו לעבור והמיתרס הוטח בפניו הוא. יכולתי לקרוא את מחשבתו - היתן לילדיו לעבור בלעדיו או האם יקחם בחזרה עמו? אישית מחיתי בפני דוברי האנגלית מבין הזקיפים הישראליים אולם הם השיבו: "אנו חיילים ואך ממלאים מקודם!". זה הזכיר בצורה משוועת את הרוח שנגדה לחמה בריטניה במלחמת העולם השנייה.

בידי לספק פרטים על מכשולים מצד השלטונות הישראליים לגבי חזרתן של ארבע ילדות משותקות למטרות ריפוי בבי"ח בירושלים. אני למדה גם כי מקרה זה של עיוות, אף כי בינתיים כבר הוסדר, הובא בזמנו ע"י הצלב האדום בפני מוסדות או"ם.

מהן העובדות? רבע מיליון אזרחים ירדניים אשר הוכרחו ע"י סכנה, פחד ואלימות, נעקרו מבתיהם ומסחופמים עתה כעדר על גבעות שהינן חשופות ואכזריות בחורף, מתבוססים בחולות, שעתה חינום כבר מודבק-מחלות, מחתה לאחלי פיקניק, בתנאי תת-קיום, מורעבים למחצה, על גבי מחצלות, אלפים מהם יחפים. נשים בהריון, בלי מיטה ומזרון, בלי עזרת מיילדת, יולדות את ילדיהן על החול. כל מיני הרעלות נובעות מכך. ילדים סובלים מתת-תזונה, מדלקות עינים חמורות ומגרו/ים הנובעים משעירות החול וכן מדיזנטריה וכל מיני מחלות וסכוכים אחרים, לרבות מקרים מתרבים של היסטריה כתוצאה מן הפחד ומתנאי המחנה. הקרן להצלת הילדים אמרה לי שילדים אלה מפגרים כללית כשנה במשקלם.

אלא אם כן יורשו אומללים אלה לשוב מיד לבתיהם, הם יהיו צפויים למוות בטוח בהמוניהם, מן הקור, מן הרעב ומן המחלות כשתתחיל עונת הגשמים בעוד כחודש עם התקרר החורף. בינתיים, הרי התנאים האיומים של המחנות יוצרים גם בעיות חברתיות והשלטונות הירדניים הקורעים תחת עומס הבעיות של קיום המחנות הללו, חרדים אפילו מלהתנבא לגבי גורלם בעתיד. חינוך הילדים נראה עתה כחרוס לגמרי.

הגם ישראל הבטיחה להרשות את החזרתם של 170 אלף פליטים, היא הרשתה רק ל-14 אלף מהם לשוב. לפליטים מירושלים, בית-לחם ויריחו אינם מרשים כלל לשוב. הוא הדין לגבי אנשי המקצועות החופשיים וצעירים מגיל 18 עד 24. עובדה זאת אף מעמידה משטחות בפני קשיי החלטה שוברי-לב: לשוב הביתה ולהציל את הילדים מרעב, מחלות ומוות חוך השארת הבנים המבוגרים או להישאר על מנת להגן על היציבות הגופנית והנפשית של הבנים המבוגרים, חוך סיכון חייהם של הילדים הקטנים והחינוקה?

"סבל הילדים הקטנים יבוא עלי" - נשמע לראשונה בארץ הקודש. ניתן היה לקוות שהשלטונות הישראליים יקצרו ויכבדו קריאה עתיקה זאת ולפי הצו האנושי יחזירו את בני המשטחות הפלשתינאיות הקרועות זה לזה ויסיעו בהצלאתם של האלפים הצעירים עתה לסבל ולסכנות במחנות, ובכך אף תקיים ישראל את הבטחתה לעולם בדבר החזרת 150 אלף הפליטים הללו לפחות.

אדוני,

לא מכבר עשיתי שעות על גשר אלנבי בירדן, שם הייתי עדה לביתור השרירותי של משפחות ערביות על ידי ישראל, חרף העובדה שכל הפליטים שראיתי החזיקו בידיהם אישורים ברי-חוקף לחזרתם.

אני יכולה על כן לאשר את הנחתה של גברת הגלוף כי ישראל מחבלת בהבטחה להחזיר את הפליטים, למרות הכחשותיה של יהודית הרבר ממשרד ההסברה הישראלי.

ראיתי ערבית זקנה שהיה בידה רשימה לעבור אל בעלה אשר חיכה לה בצד הישראלי ואשר נשלחה בחזרה לשטח ההפקר של מחנות הפליטים. הייתי עדה להיסוסיו המכאיבים של בעל רשיון מעבר לבני משפחתו כדי להתאחד עם האם בגדה המערבית, כאשר ילדיו בלבד הורשו לעבור והמיתרס הוסח בפניו הוא. יכולתי לקרוא את מחשבתו - היתן לילדיו לעבור בלעדיו או האם יקחם בחזרה עמו?? אישית מחיתי בפני דוברי האנגלית מבין הזקיפים הישראליים אולם הם השיבו: "אנו חיילים ואך ממלאים פקודות!". זה הזכיר בצורה משוועת את הרוח שנגדה לחמה בריטניה במלחמת העולם השנייה.

בידי לספק פרטים על מכשולים מצד השלטונות הישראליים לגבי חזרתן של ארבע ילדות משוחקות למטרות ריפוי בבי"ח בירושלים. אני למדה גם כי מקרה זה של עיוות, אף כי בינתיים כבר הוסדר, הובא בזמנו ע"י הצלב האדום בפני מוסדות או"ם.

מהן העובדות? רבע מיליון אזרחים ירדניים אשר הוברחו ע"י סכנה, פחד ואלימות, נעקרו מבתיים ומסחופפים עתה כעדר על גבעות שהינן חשופות ואכזריות בחורף, מתבוטסים בחולות, שעתה הינם כבר מודבקי-מחלות, מחת לאהלי פיקניק, בתנאי תת-קיום, מורעבים למחצה, על גבי מחצלות, אלפים מהם יחפים. נשים בהריון, בלי מיטה ומזרון, בלי עזרה מיילדת, יולדות את ילדיהן על החול. כל מיני הרעלות נובעות מכך. ילדים סובלים מתת-תזונה, מדלקות עינים חמורות ומגרו/ים הנובעים משערוות החול וכן מדיזנטריה וכל מיני מחלות וסבוכים אחרים, לרבות מקרים מתרבים של היסטריה כתוצאה מן הפחד ומתנאי המחנה. הקרן להצלת הילדים אמרה לי שילדים אלה מפגרים כללית כשנה במשקלם.

אלא אם כן יורשו אומללים אלה לשוב מיד לבתיים, הם יהיו צפויים למוות בטוח בהמוניהם, מן הקור, מן הרעב ומן המחלות כשתתחיל עונת הגשמים בעוד כחודש עם התקרר החורף. בינתיים, הרי התנאים האיומים של המחנות יוצרים גם בעיות חברתיות והשלטונות הירדניים הקורעים תחת עומס הבעיות של קיום המחנות הללו, חרדים אפילו מלהתנבא לגבי גורלם בעתיד. חינוך הילדים נראה עתה כחרום לגמרי.

הגם ישראל הבטיחה להרשות את החזרתם של 170 אלף פליטים, היא הרשתה רק ל-14 אלף מהם לשוב. לפליטים מירושלים, בית-לחם ויריחו אינם מרשים כלל לשוב. הוא הדין לגבי אנשי המקצועות החופשיים וצעירים מגיל 18 עד 24. עובדה זאת אף מעמידה משפחות בפני קשיי החלטה שוברי-לב: לשוב הביתה ולהציל את הילדים מרעב, מחלות ומוות תוך השארת הבנים המבוגרים או להישאר על מנת להגן על היציבות הגופנית והנפשית של הבנים המבוגרים, תוך סיכון חייהם של הילדים הקטנים והתינוקות?

"סבל הילדים הקטנים יבוא עלי" - נשמע לראשונה בארץ הקודש. ניתן היה לקוות שהשלטונות הישראליים יִכְרֹו ויכבדו קריאה עתיקה זאת ולפי הצו האנושי יחזירו את בני המשפחות הפלסטינאיות הקרועות זה לזה ויסיעו בהצלאתם של האלפים הצעירים עתה לסבל ולסמכות במחנות, ובכך אף חקיים ישראל את הבטחתה לעולם בדבר החזרת 150 אלף הפליטים הללו לפחות.

אדוני,

לא מכבר עשיתי שעות על גשר אלנבי בירדן, שם הייתי עדה לביתור השירותי של משפחות ערביות על ידי ישראל, חרף העובדה שכל הפליטים שראיתי החזיקו בידיהם אישורים ברי-חוקף לחזרתם.

אני יכולה על כן לאשר את הנחתה של גברת הגלוף כי ישראל מחבלת בהבטחה להחזיר את הפליטים, למרות הכחשותיה של יהודית הרבר ממשרד ההסברה הישראלי.

ראיתי ערבית זקנה שהיה בידה רשיון לעבור אל בעלה אשר חיכה לה בצד הישראלי ואשר נשלחה בחזרה לשטח ההפקר של מחנות הפליטים. הייתי עדה להיסוסיו המכאיבים של בעל רשיון מעבר לבני משפחתו כדי להתאחד עם האם בגדה המערבית, כאשר ילדיו בלבד הורשו לעבור והמיחרס הוטח בפניו הוא. יכולתי לקרוא את מחשבתו - היתן לילדיו לעבור בלעדיו או האם יקחם בחזרה עמו? אישית מחיתי בפני דוברי האנגלית מכין הזקיפים הישראליים אולם הם השיבו: "אנו חיילים ואך ממלאים פקודות!". זה הזכיר בצורה משוועת את הרוח שנגדה לחמה בריטניה במלחמת העולם השנייה.

בידי לספק פרטים על מכשולים מצד השלטונות הישראליים לגבי חזרתן של ארבע ילדות משוחקות למטרות ריפוי בבי"ח בירושלים. אני למדה גם כי מקרה זה של עיוות, אף כי בינתיים כבר הוסדר, הובא בזמנו ע"י הצלב האדום בפני מוסדות או"ם.

מהן העובדות? רבע מיליון אזרחים ירדניים אשר הוברחו ע"י סכנה, פחד ואלימות, נעקרו מבתיים ומסחופמים עתה כעדר על גבעות שהינן חשופות ואכזריות בחורף, מתבוססים בחולות, שעתה הינם כבר מודבקי-מחלות, מתחת לאהלי פיקניק, בתנאי תת-קיום, מורעבים למחצה, על גבי מחצלות, אלפים מהם יחפים. נשים בהריון, בלי מיטה ומזרון, בלי עזרת מיילדת, יולדות את ילדיהן על החול. כל מיני הרעלות נובעות מכך. ילדים סובלים מתת-תזונה, מדלקות עינים חמורות ומגרו/ים הנובעים מעשרות החול וכן מדיזנטריה וכל מיני מחלות וסבוכים אחרים, לרבות מקרים מחרבים של היסטריה כתוצאה מן המחד ומתנאי המחנה. הקרן להצלת הילדים אמרה לי שילדים אלה מפגרים כללית כשנה במשקלם.

אלא אם כן יורשו אומללים אלה לשוב מיד לבחינם, הם יהיו צפויים למוות בטוח בהמוניהם, מן הקור, מן הרעב ומן המחלות כשתתחיל עונת הגשמים בעוד כחודש עם החקר החורף. בינתיים, הרי התנאים האיומים של המחנות יוצרים גם בעיות חברתיות והשלטונות הירדניים הקורעים תחת עומס הבעיות של קיום המחנות הללו, חרדים אפילו מלהתנבא לגבי גורלם בעתיד. חינוך הילדים נראה עתה כחרוס לגמרי.

הגם ישראל הבטיחה להרשות את החזרתם של 170 אלף פליטים, היא הרשתה רק ל-14 אלף מהם לשוב. לפליטים מירושלים, בית-לחם ויריחו אינם מרשים כלל לשוב. הוא הדין לגבי אנשי המקצעות החופשיים וצעירים מגיל 18 עד 24. עובדה זאת אף מעמידה משפחות בפני קשיי החלטה שוברי-לב: לשוב הביהה ולהציל את הילדים מרעב, מחלות ומוות תוך השארת הבנים המבוגרים או להישאר על מנת להגן על היציבות הגופנית והנפשית של הבנים המבוגרים, תוך סיכון חייהם של הילדים הקטנים והחינוקות?

"סבל הילדים הקטנים יבוא עלי" - נשמע לראשונה בארץ הקודש. ניתן היה לקוות שהשלטונות הישראליים יִכְרוּ ויכבדו קריאה עתיקה זאת ולפי הצו האנושי יחזירו את בני המשפחות הפלסטינאיות הקרועות זה לזה ויסיעו בהצלאתם של האלפים הצפויים עתה לסבל ולמפות במחנות, ובכך אף הקיים ישראל את הבטחתה לעולם בדבר החזרת 150 אלף הפליטים הללו למחנות.

אדוני,

לא מכבר עשיתי שעות על גשר אלנבי בירדן, שם הייתי עדה לביתור השרירותי של משטרת ערביות על ידי ישראל, חרף העובדה שכל הפליטים שראיתי החזיקו בידיהם אישורים ברי-חוקף לחזרתם.

אני יכולה על כן לאשר את הנחתה של גברת הגלוף כי ישראל מחבלת בהבטחה להחזיר את הפליטים, למרות הכחשותיה של יהודית הרבר ממשרד ההסברה הישראלי.

ראיתי ערבית זקנה שהיה בידה רשיון לעבור אל בעלה אשר חיכה לה בצד הישראלי ואשר נשלחה בחזרה לשטח ההפקר של מחנות המליטים. הייתי עדה להיסוסיו המכאיבים של בעל רשיון מעבר לבני משפחתו כדי להתאחד עם האם בגדה המערבית, כאשר ילדיו בלבד הורשו לעבור והמיתרס הוטח בפניו הוא. יכולתי לקרוא את מחשבתו - היתן לילדיו לעבור בלעדיו או האם יקחם בחזרה עמו?? אישית מחיתי בפני דוברי האנגלית מבין הזקיפים הישראליים אולם הם השיבו: "אנו חיילים ואך ממלאים פקודות!". זה הזכיר בצורה משוועת את הרוח שנגדה לחמה בריטניה במלחמת העולם השנייה.

בידי לספק פרטים על מכשולים מצד השלטונות הישראליים לגבי חזרתן של ארבע ילדות משותקות למטרות ריפוי בבי"ח בירושלים. אני למדה גם כי מקרה זה של עיוות, אף כי בינתיים כבר הוסדר, הובא בזמנו ע"י הצלב האדום בפני מוסדות או"ם.

מהן העובדות? רבע מיליון אזרחים ירדניים אשר הוכרחו ע"י סכנה, פחד ואלימות, נעקרו מבתיים ומסחופים עתה כעדר על גבעות שהינן חשופות ואכזריות בחורף, מתבוססים בחולות, שעתה הינם כבר מודבקי-מחלות, מתחת לאהלי פיקניק, בתנאי תת-קיום, מורעבים למחצה, על גבי מחצלות, אלפים מהם יתפים. נשים בהריון, בלי מיטה ומזרון, בלי עזרת מיילדת, יולדות את ילדיהן על החול. כל מיני הרעלות נובעות מכך. ילדים סובלים מתת-תזונה, מדלקות עינים חמורות ומגרו/ים הנובעים מעשרות החול וכן מדיזנטריה וכל מיני מחלות וסבוכים אחרים, לרבות מקרים מחרבים של היסטריה כתוצאה מן הפחד ומתנאי המחנה. הקרן להצלת הילדים אמרה לי שילדים אלה מפגרים כללית כשנה במשקלם.

אלא אם כן יורשו אומללים אלה לשוב מיד לבחיהם, הם יהיו צפויים למוות בטוח בהמוניהם, מן הקור, מן הרעב ומן המחלות כשתתחיל עונת הגשמים בעוד כחודש עם התקרב החורף. בינתיים, הרי התנאים האיומים של המחנות יוצרים גם בעיות חברתיות והשלטונות הירדניים הקורעים תחת עומס הבעיות של קיום המחנות הללו, חרדים אפילו מלהתנבא לגבי גורלם בעתיד. חינוך הילדים נראה עתה כחרוס לגמרי.

הגם ישראל הבטיחה להרשות את החזרתם של 170 אלף פליטים, היא הרשתה רק ל-14 אלף מהם לשוב. לפליטים מירושלים, בית-לחם ויריחו אינם מרשים כלל לשוב. הוא הדין לגבי אנשי המקצעות החופשיים וצעירים מגיל 18 עד 24. עובדה זאת אף מעמידה משפחות בפני קשיי החלטה שוברי-לב: לשוב הביתה ולהציל את הילדים מרעב, מחלות ומוות תוך השארת הבנים המבוגרים או להישאר על מנת להגן על היציבות הגופנית והנפשית של הבנים המבוגרים, תוך סיכון חייהם של הילדים הקטנים והתינוקות?

"סבל הילדים הקטנים יבוא עלי" - נשמע לראשונה בארץ הקודש. ניתן היה לקוות שהשלטונות הישראליים יִכְבְּדוּ ויִּכְבְּדוּ קריאה עתיקה זאת ולפי הצו האנושי יחזירו את בני המשפחות הפלסטינים ואת הקרועות זה לזה ויסיעו בהצלחתם של האלפים הצעירים עתה לסבל ולממות במחנות, ובכך אף תקיים ישראל את הבטחתה לעולם בדבר החזרת 150 אלף הפליטים הללו לפחות.

אדוני,

לא מכבר עשיתי שעות על גשר אלנבי בירדן, שם הייתי עדה לביתור השרירותי של משפחות ערביות על ידי ישראל, חרף העובדה שכל הפליטים שראיתי החזיקו בידיהם אישורים ברי-תוקף להזרחה.

אני יכולה על כן לאשר את הנחתה של גברת הגלוף כי ישראל מחבלה בהבטחה להחזיר את הפליטים, למרות הכחשותיה של יהודית הרבר ממשרד ההסברה הישראלי.

ראיתי ערבית זקנה שהיה בידה רשיון לעבור אל בעלה אשר חיכה לה בצד הישראלי ואשר נשלחה בחזרה לשטח ההפקר של מחנות הפליטים. הייתי עדה להיסוסיו המכאיבים של בעל רשיון מעבר לבני משפחתו כדי להתאחד עם האם כגדה המערבית, כאשר ילדיו בלבד הורשו לעבור והמיחרס הוטח בפניו הוא. יכולתי לקרוא את מחשבתו - היתן לילדיו לעבור בלעדיו או האם יקחם בחזרה עמו? אישית מחיתי בפני דוברי האנגלית מבין הזקיפים הישראליים אולם הם השיבו: "אנו חיילים ואך ממלאים פקודות!". זה הזכיר בצורה משוועת את הרוח שנגדה לחמה בריטניה במלחמת העולם השנייה!

בידי לספק פרטים על מכשולים מצד השלטונות הישראליים לגבי חזרתן של ארבע ילדות משוחקות למטרות ריפוי בבי"ח בירושלים. אני למדה גם כי מקרה זה של עיוות, אף כי בינתיים כבר הוסדר, הובא בזמנו ע"י הצלב האדום בפני מוסדות או"ם.

מהן העובדות? רבע מיליון אזרחים ירדניים אשר הוברחו ע"י סכנה, פחד ואלימות, נעקרו מבתיים ומסחופפים עתה כעדר על גבעות שהינן חשופות ואכזריות בחורף, מתבוססים בחולות, שעתה הינם כבר מודבקי-מחלות, מתחת לאהלי פיקניק, בתנאי תת-קיום, מורעבים למחצה, על גבי מחצלות, אלפים מהם יחפים. נשים בהריון, בלי מיטה ומזרון, בלי עזרת מיילדת, יולדות את ילדיהן על החול. כל מיני הרעלות נובעות מכך. ילדים סובלים מתת-תזונה, מדלקות עינים חמורות ומגרו/ים הנובעים משערות החול וכן מדיזנטריה וכל מיני מחלות וסבוכים אחרים, לרבות מקרים מחרבים של היסטריה כתוצאה מן הפחד ומתנאי המחנה. הקרן להצלת הילדים אמרה לי שילדים אלה מפגרים כללית כשנה במשקלם.

אלא אם כן יורשו אומללים אלה לשוב מיד לבתיים, הם יהיו צפויים למוות בטוח בהמוניהם, מן הקור, מן הרעב ומן המחלות כשתתחיל עונת הגשמים בעוד כחודש עם התקרר החורף. בינתיים, הרי התנאים האיומים של המחנות יוצרים גם בעיות חברתיות והשלטונות הירדניים הקורעים תחת עומס הבעיות של קיום המחנות הללו, חרדים אפילו מלהתנבא לגבי גורלם בעתיד. חיינו הילבים נראה עתה כחרוס לגמרי.

הגם ישראל הבטיחה להרשות את החזרתם של 170 אלף פליטים, היא הרשתה רק ל-14 אלף מהם לשוב. לפליטים מירושלים, ביה-להם ויריחו אינם מרשים כלל לשוב. הוא הדין לגבי אנשי המקצועות החופשיים וצעירים מגיל 18 עד 24. עובדה זאת אף מעמידה משפחות בפני קשיי החלטה שוברי-לב: לשוב הביתה ולהציל את הילדים מרעב, מחלות ומוות תוך השארת הבנים המבוגרים או להישאר על מנת להגן על היציבות הגופנית והנפשית של הבנים המבוגרים, תוך סיכון חייהם של הילדים הקטנים והחינוקות?

"סבל הילדים הקטנים יבוא עלי" - נשמע לראשונה בארץ הקודש. ניתן היה לקוות שהשלטונות הישראליים יִכְרוּ ויִכְבְּדוּ קריאה עתיקה זאת ולפי הצו האנושי יחזירו את בני המשפחות הפלשתינאיות הקרועות זה לזה ויסיעו בהצלחתם של האלפים הצפויים עתה לסבל ולסכנות במחנות, ובכך אף תקיים ישראל את הבטחתה לעולם בדבר החזרת 150 אלף הפליטים הללו לפחות.

DRAFT 29 September 1967.

The Editor,
THE TIMES
London, England.

Sir,

The letter from Mrs. Margaret McKay, M.P. in your issue of 27 September regarding the return of the West Bank residents, cannot be accepted as giving an accurate or balanced account of the matter.

I would draw your attention to certain relevant facts:

(a) It was agreed between the Israel and Jordan Governments that approved persons would be returned at the rate of 3000 per day until 31 August. All the necessary arrangements were made on the Israel side, but the Jordanian authorities produced a far smaller number of returnees at the bridges. All those who presented themselves with the necessary approval were allowed to cross without any difficulty. (??)

Spec. info from small group (see p. 11)
(b) After 31 August, the Israel Government announced that all those who had been approved but had not returned by that date would be given a further opportunity to do so. The detailed arrangements were worked out with Jordanian Government representatives, but for reasons unknown to us none of the 7000 persons concerned have been brought ^{by Jordan} to the crossing points.

(c) In addition, the Israel Government has announced its willingness to receive applications from residents of the West Bank area for the return of members of their families from the other side of the Jordan River, and this movement will commence shortly. The Government is also willing sympathetically to consider other hardship cases.

(d) Mrs. McKay's letter paints a grim prospect of refugees in mass numbers spending the winter in the hills under frail picnic tents, and facing death in mass numbers from cold and exposure. In fact, only a ^{minority} ~~limited number~~ of those who have crossed over to the East Bank remain in camps. Most of these are located in the warm Jordan Valley

and those still in the hills are also being moved down into the valley, under agreement between UNRWA and the Jordan Government. This was confirmed to me personally by the Deputy Commissioner-General of UNRWA. The Israel Government has offered ^{substantive assistance} ~~to assist~~ in providing adequate shelter in the camps, for those who are unable or unwilling to return to the West Bank for the time being.

(e) Most of the persons concerned moved across the river ^{deliberately and} of their own free will, long after the fighting was over. They did so for various reasons of their own -- family ties, government pensions and salaries, remittances from menfolk in the oil-producing Arab countries, national sentiment, a preference as Jordanian citizens to remain under Jordanian rule, or an unwillingness to remain in an uncertain situation ^{on the} pending a final political settlement. It is clear that most of them do not want to return at present, and they are discouraged from doing so by the efforts of the Jordan Government to stir up trouble and insecurity on the West Bank. It is Jordan which has been exploiting a human problem for political ends.

I ~~do~~ would assure Mrs. McKay that the Israel authorities and public are no less sensitive than she is to the humanitarian aspects of this question. These people have been displaced by a war wantonly launched against Israel by their own rulers. Instead of seeking an honourable settlement with Israel, these same rulers are creating conditions which make it difficult to put the exodus in reverse. Under the given conditions the Israel Government is doing the best it can.

Michael Cemay

P. Adv. To the
F. M. I.

29 September 1967.

The Editor,
THE TIMES
London, England.

Sir,

The letter from Mrs. Margaret McKay, M.P. in your issue of 27 September regarding the return of the West Bank residents, cannot be accepted as giving an accurate or balanced account of the matter.

I would draw your attention to certain relevant facts:

(a) It was agreed between the Israel and Jordan Governments that approved persons would be returned at the rate of 3000 per day until 31 August. All the necessary arrangements were made on the Israel side, but the Jordanian authorities produced a far smaller number of returnees at the bridges. All those who presented themselves with the necessary approval were allowed to cross without any difficulty. (??)

fact is that only 1000 were allowed to cross
(b) After 31 August, the Israel Government announced that all those who had been approved but had not returned by that date would be given a further opportunity to do so. The detailed arrangements were worked out with Jordanian Government representatives, but for reasons unknown to us none of the 7000 persons concerned have been brought to the crossing points.

(c) In addition, the Israel Government has announced its willingness to receive applications from residents of the West Bank area for the return of members of their families from the other side of the Jordan River, and this movement will commence shortly. The Government is also willing sympathetically to consider other hardship cases.

(d) Mrs. McKay's letter paints a grim prospect of refugees in mass numbers spending the winter in the hills under frail picnic tents, and facing death in mass numbers from cold and exposure. In fact, only a ~~limited number~~ *minority* of those who have crossed over to the East Bank remain in camps. Most of these are located in the warm Jordan Valley

The Editor
The Times,
London

- 2 -

Draft 29:9:67

and those still in the hills are also being moved down into the [✓]Valley, under agreement between UNRWA and the Jordan Government. This was confirmed to me personally by the Deputy Commissioner-General of UNRWA. The Israel Government has offered ^{substantive assistance} ~~to assist~~ in providing adequate shelter in the camps, for those who are unable or unwilling to return to the West Bank for the time being.

(e) Most of the persons concerned moved across the river ^{deliberately and} of their own free will, long after the fighting was over. They did so for various reasons of their own -- family ties, government pensions and salaries, remittances from menfolk in the oil-producing Arab countries, national sentiment, a preference as Jordanian citizens to remain under Jordanian rule, or an unwillingness to remain in an uncertain situation ^{on the} pending a final political settlement. It is clear that most of them do not want to return at present, and they are discouraged from doing so by the efforts of the Jordan Government to stir up trouble and insecurity on the West Bank. It is Jordan which has been exploiting a human problem for political ends.

I ~~do~~ would assure Mrs. McKay that the Israel authorities and public are no less sensitive than she is to the humanitarian aspects of this question. These people have been displaced by a war wantonly launched against Israel by their own rulers. Instead of seeking an honorable settlement with Israel, these same rulers are creating conditions which make it difficult to put the exodus in reverse. Under the given conditions the Israel Government is doing the best it can.

Michael Comay

P. adv. to the
F. M.

Jerusalem, 21 November 1967

Mrs. May Mansoor,
1950 Restridge,
Houston, Texas 72055.

205/404/4
photo

Dear Mrs. Mansoor,

Thank you for your letters to the
Prime Minister, dated 28 and 29 September.

Israel has made it public that families
in Israeli-controlled areas wishing their relatives -
who were previously residents of the West Bank and
are presently in Jordan - to be reunited with them,
should apply to the Military Governor. Several
hundred families have already done so and we hope
that your family is among them.

With best wishes,

Sincerely yours,

Annon Ben-Yohanan
Assistant to the Prime Minister

ABY/nbm

1950 Restridge
Houston, Texas 77055
Sept. 28, '67

Dear Premier Eshkol:

I would again request you, as a humane man of faith, to allow Lamice "Limy" Mansûr, now residing in Amman, Jordan to join her family, residing in Ramallah, for a visit, or permanently, if she prefers. Her father, Dr. Tries Mansûr and her mother and sisters are anxiously awaiting a family reunion, and so far they have waited in vain.

In wars and other violent conflicts between peoples, the innocents are those who suffer most. It is imperative that injustice be remedied so that man may live in peace with his fellow man!

Awaiting acknowledgment, Tami
Sincerely
(Marg.) May Mansoor

72/K

1950 Restridge
Houston, Texas
29 Sept, 67

Dear Premier Eshkol:

In the long run, it is better for all concerned to have a reasonable and just attitude in the problems that confront us.

The future of your state depends, in large measure, on the good faith it shows toward its neighbors. For the time being, by pursuing a wholly "Zionistic" policy and allowing "Jewish" settlers in the West bank, Israel in the long run, will pave its way toward ultimate alienation from any hope for peace.

The Holy Land, this bit of soil that men have died for, because of varying beliefs, will become a volcano, erupting into fury, and destroying its people with it.

Far-sighted men and women, with concern for all humanity, regardless of nationality, or religion, must pursue the path that will lead to greater tolerance between peoples. Despite seeming obstacles, those who are concerned with their fellowman, be he of the same "faith" or "nation" - or of another - must work for the common good of all. Only when a nation seeks to root out the cause of war, will it dare to

look to the future with hope for peace.

At present, the burden of The Palestinian refugee and now, the Jordanian "West bank" refugee must be ^{borne} ~~borne~~ by Israel.

It cannot afford to disengage itself from the threat of injustice committed in the past, nor only look for the well-being of its "own" people. In the final judgement of Destiny, the future and hopes of a land and its people for peace, will rest on this.

The sufferings of the Jews have been beyond belief - Israel grew out of a hope that it will build itself a "haven" - of its own - where Jews may live in security without fear. But the "idealist's dream" now threatens to become a nightmare - an ironic twist of fate!

Israel must, in order to survive abandon its "Zionism" and "ghetto" ideology. It must become, not a state but a true, G-d fearing people,

a "Light to the Nations" - A land is not sacred by itself - it is those who dwell therein who may make it meaningful.

Righteousness, justice and mercy the demands of G-d from man are the requirements for true happiness and peace.

A people that relies on itself and its arms for survival, will lose its own "soul" and will suffer the wrath of the Lord G-d. Arrogance is not the mark of the man of faith, nor trust in his own strength. For what is man but a breath, a mere bit of clay? He may build himself his "Babylons" - and ignoring the Will of G-d, will eventually suffer his own destruction.

G-d works through all people to perform his will. In my concern for the descendants of Abraham ^{who is} the friend of G-d, I would urge you to seek peace, to remedy injustice not only to your own "people" but to your brothers, the Arab refugees. In this lies the only hope of lasting peace.
hopefully May Mansoor

ירושלים, י"ח בחשוון תשכ"ח
21 בנובמבר 1967

1404

4

לכבוד
פרופ' י. בן-דוד
המחלקה לסוציולוגיה
האוניברסיטה העברית
ירושלים

פרופ' בן-דוד הנכבד,

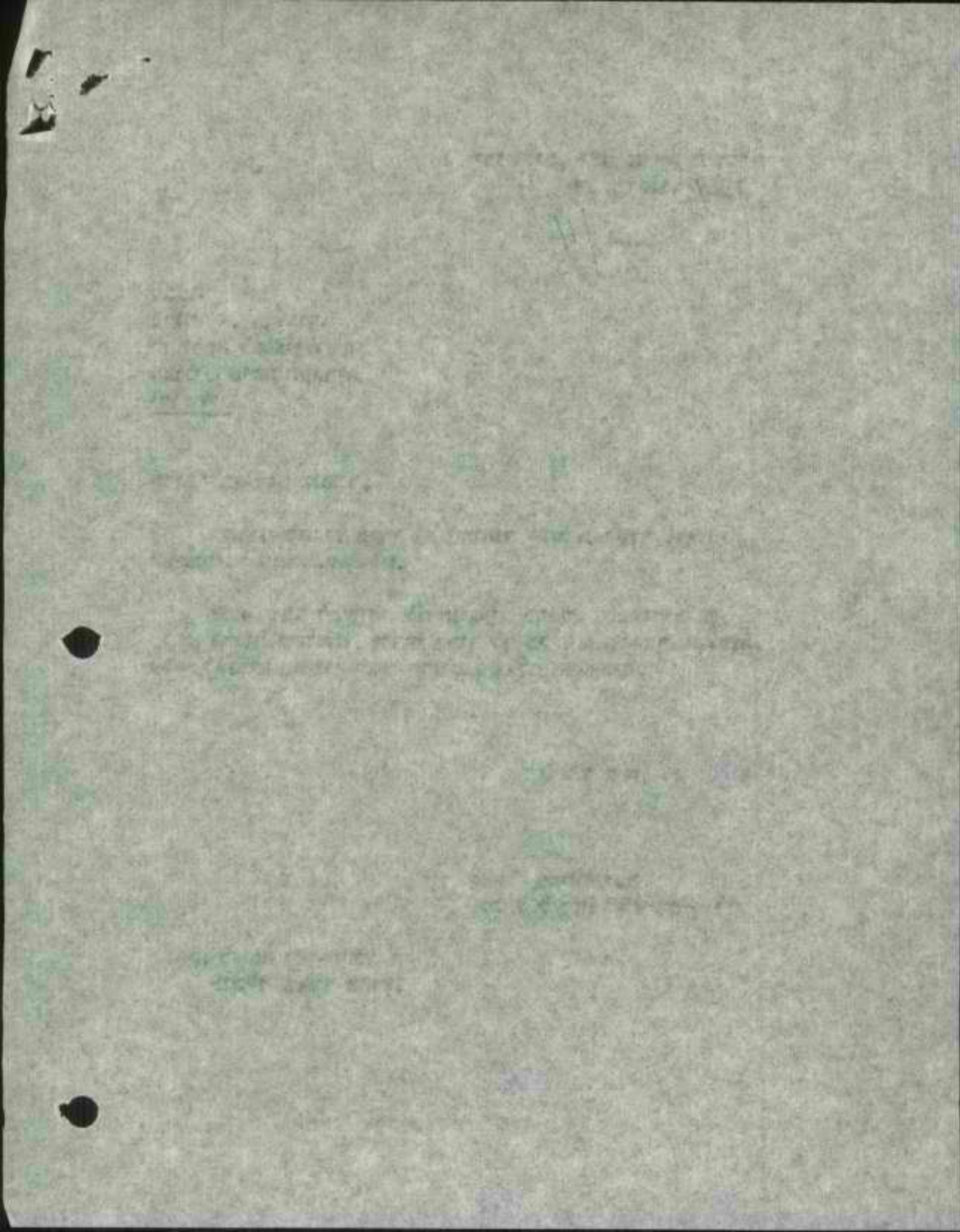
הריני להביע צערי על האיתור שחל באישור קבלת
מכתבך אל ראש הממשלה.

חכנו הובא להשומת לב הנוגעים בדבר. הצעתיך אף
כי הן נראות פשוטות, וודאי ברור לך כי אינן כל-כך פשוטות.
על-כל-מניין החיינך לפני הדגים בשאלת המליטים.

ב ב ר כ ה,

אביעזר יפה
מנהל לשכת ראש הממשלה

העתק: לשכת שר-החוץ
מנכ"ל משרד החוץ.

לכבוד
מר לוי אשכול
ראש הממשלה
משרד ראש הממשלה
ירושלים.

מר אשכול הנכבד,

בהרצאתו לפני הסגל האקדמי של האוניברסיטה שהתקיימה לפני כחדשיים, העיר כבודו שהנו מעוניין ברעיונות העשויים לקדם את יחסינו עם הערבים. הנני מרשה לעצמי, אפוא, להציע שתי הצעות.

1. מתן פיצויים אמיתיים לערבים אזרחי ישראל עבור רכושם שנלקח מהם. ההסדר צריך לכלול את "הנפקדים הנוכחים" ואת האזרחים החדשים של ירושלים. הרכוש יוערך לפי ערכו בסוף 1947, יוקח בחשבון שינוי ערך הכסף במלואו ותיוסף רבית סבירה. החשולם יעשה באגרות חוב ארוכות מועד.

הנימוק העיקרי להסדר כזה שיש בו תקון עוול. אולם נראה שגם צפויה ממנו חועלת נכרת, כי הוא יהפוך את האזרחות הישראלית לכדאית בעיני חוגים שבשבילים האזרחות החדשה פרושה הפסד כלכלי נקי (מלבד הבעיה הרגשית). כמו כן יסיר ההסדר את אחד המכשולים העקריים להזדהותם של האזרחים הערבים הוותיקים עם המדינה. לבסוף, אגרות חוב ארוכות מועד תיצורנה אינטרס משותף בין בעלי האגרות בבטחונה ובשגשוגה של ישראל.

2. אשר לפליטי 1948/49 שאינם אזרחי ישראל יובהר, שלרגל החלפת האוכלוסים שהיתה בין ישראל וארצות ערב איננו יכולים להיות אחראים בעד ההפסד. אולם נציע שתוף פעולה בהערכת ההפסדים הכספיים של פליטים ערביים מישראל ופליטים יהודיים מכל ארצות ערב כבסיס למתן פיצוי נאות. ונתחיל הלכה למעשה בתהליך. אולי כדאי היה לשחק בזה גם גורמים בינלאומיים בתנאי מפורש כמובן שהערכת ההפסדים תהייה דו צדדית.

שוב נראה שהגישה הזאת פשוט צודקת. יחד עם זה היא עשויה לתרום לתיקון אחד הכשלונות ההסברתיים העיקריים שלנו ולהמחיש לצבור העולמי ואולי גם לפליטים הערביים, שלבעיה שני צדדים ושלא נישלנו אנשים מאדמתם סתם למען החועלת שלנו.

בכבוד רב,

מנחם בגין

פרופ' בן-דוד
המחלקה לסוציולוגיה
האוניברסיטה העברית
ירושלים.

ירושלים, כ' בחשוון תשכ"ח
23 בנובמבר 1967

1404/24
אברהם
ר. גיל

לכבוד
פרופ' ר. בקי
הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה
ירושלים.

פרופ' בקי הנכבד,

בהמשך למכתבך אל ראש-הממשלה מ-16.11
ולשיחתך איתו ואיחי, מצפה ראש-הממשלה שתדאג כי
העוסקים במלאכה יבדקו במיוחד את הנקודות הבאות
לגבי הפליטים בגדה:

מה מידת האמת בסענה שכולם מועסקים, מי מועסק
במה. אם מחכוונים לשקם אותם במקומות מגוריהם -
איזה גודל דירה דרושה, ומה תהיה ההשקעה לדירה לכל
משפחת פליטים. האם כולם ייקלטו מבחינת העסוקה
במקומות מגוריהם ללא צורך ביצירת מקורות פרנסה
חדשים, וודאי לא מקורות חקלאיים?

ב ב ר כ ה ,

אביעד יפה
מנהל לשכת ראש-הממשלה.

11/11/11
11/11/11
11/11/11

11/11/11
11/11/11
11/11/11

11/11/11

11/11/11
11/11/11
11/11/11

11/11/11
11/11/11
11/11/11
11/11/11
11/11/11
11/11/11
11/11/11
11/11/11
11/11/11
11/11/11

11/11/11
11/11/11

ירושלים, י"א בחשוון תשכ"ה
14 בנובמבר 1967

1404/4
ג. 6

א ל : מר ד. הורוביץ, נגיד בנק ישראל

הנני מאשר בתורה קבלת מכתבך אל ראש-הממשלה מיום
12.11.67 בצירוף החומר הודן א באפשרויות יישוב הפליטים.

המכתב והחומר יובאו בפני ראש-הממשלה.

בברכה רבה,

אמנון בן-יוחנן
עוזר לראש-הממשלה.

אבי/חל

מדינת ישראל
הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה

ירושלים, י"ג חשוון תשכ"ח
16 נובמבר 1967

מס' 4595/5592

הממונה על המערכת
משרד ראש הממשלה

לכבוד
ראש הממשלה
מר לוי אשכול
משרד ראש הממשלה
ירושלים

כבוד ראש הממשלה,

בהמשך לשיחה שהתקיימה ביננו ב-15.11.67,
הנני ממציא לך בזה נתונים על התעסוקה בין
הפליטים בגדה המערבית וברצועת עזה. הנתונים
הינם עדיין ארעיים וניתנים כאן בצורה מעוגלת
ואינם לפרסום.

בכבוד רב

י"ג

ר' בקי

UNITED STATES
DEPARTMENT OF THE INTERIOR

RECEIVED
JAN 10 1900

NO. 1000

TO THE
LAND OFFICE
WASHINGTON, D. C.
FROM THE
SPECIAL AGENT IN CHARGE

RECEIVED

THE FOLLOWING IS A SUMMARY OF THE
LANDS IN THE STATE OF ARIZONA
WHICH ARE OWNED BY THE UNITED STATES
AND ARE SUBJECT TO THE PUBLIC LAND
LAW.

UNITED STATES

DEPARTMENT OF THE INTERIOR

כוח אדם ותעסוקה של הפליטים בשטחי הממשל

הנתונים שלהלן התקבלו מהמפקד שנערך בשטחים המוחזקים בחודש ספטמבר והם מתייחסים למצב התעסוקה באמצע ספטמבר של תושבי מחנות פליטים ושל הפליטים מחוץ למחנות. יש לציין כי במספר תושבי המחנות המובאים כאן כלולים גם מספר אנשים המתגוררים במחנות אך אינם פליטים לפי ההגדרה (ההגדרה של "פליט" כאן היא לפי ישוב הלידה של ראש משק הבית).

הגדה המערבית

1. לפי תוצאות המפקד התגוררו כ-11,000 משקי בית במחנות פליטים ובהם כ-58,000 אלף נפש. מחוץ למחנות התגוררו כ-12,000 משקי בית של פליטים ובהם כ-64,000 נפש. כ-86% מסמקי הבית במחנות אמרו במפקד כי קבלו תמיכה או היו רשומים בסמ"ת לעומת כ-72% מבין משקי הבית של הפליטים שמחוץ למחנות.
2. במחנות הפליטים היו 13,600 גברים בגילי העבודה (בני 15 שנה ומעלה) שמהם 8,200 (כ-60%) היו שייכים לכוח העבודה (בקבוצה זו נכללים כל הגברים שעבדו, נעדרו זמנית מעבודתם, חיפשו עבודה באופן פעיל או לא חיפשו עבודה כי לדעתם אין מצב השוק הסיוח מאפשר מציאת עבודה, אבל עבדו לפני המלחמה). במשפחות של פליטים החיות מחוץ למחנות היו כ-15,200 גברים בגילי העבודה שמהם 9,200 (כ-60%) היו שייכים לכוח העבודה.
3. כ-2800 גברים המתגוררים במחנות היו בלתי מועסקים בספטמבר 1967 (כ-34% מכח העבודה של גברים במחנות). בהשוואה לכך, 3000 פליטים (גברים) מחוץ למחנות (כ-32% מכח העבודה). בלתי מועסקים הם אלה אשר חיפשו עבודה באופן פעיל או לא חיפשו כי לדעתם אין עבודה בשוק אבל עבדו לפני המלחמה.
4. התחלקות הגברים שעבדו בספטמבר לפי משלחי יד (באחוזים) ראה בלוח המצורף.

רצועת עזה וצפון סיני

1. מספר תושבי המחנות בשטח זה הגיע ל-180 אלף נפש לערך שהם כ-30 אלף משקי בית אשר מתוכם כ-91% מסרו כי קבלו תמיכה או היו רשומים בסמ"ת. מספר הפליטים שמחוץ למחנות הגיע ל-58 אלף נפש לערך, שהם כ-10 אלפים משקי בית אשר מתוכם כ-84% מסרו כי קבלו תמיכה או היו רשומים בסמ"ת.
2. במחנות הפליטים היו כ-36 אלף גברים בגיל העבודה ומהם 19,300 (כ-54%) שייכים לכוח העבודה. מחוץ למחנות היו כ-13 אלף פליטים בגיל העבודה ומהם 7,600 (כ-57%) שייכים לכוח העבודה.
3. מספר הבלתי מועסקים הגיע ל-7,700 לערך במחנות הפליטים בהשוואה 2,500 לערך מחוץ למחנות הפליטים. אחוז הבלתי מועסקים מתוך השייכים לכוח העבודה היו 30% ו-34% בהתאמה.
4. התחלקות הגברים שעבדו בספטמבר לפי משלח היד (באחוזים) ראה בלוח המצורף.

כח אדם ותעסוקה של פליטים בשטחי הממשל
(מספרים ארעיים - מעוגלים מנתוני שלב ב')

רצועת עזה וצפון סיני		הגדה המערבית		
פליטים מחוץ למחנות	במחנות פליטים (א)	פליטים מחוץ למחנות	במחנות פליטים (א)	
58,000	180,000	64,000	58,000	סך כל האוכלוסייה
10,000	30,000	12,000	11,000	סך כל משקי הבית
84%	91%	72%	86%	מהם אמרו כי מקבלים תמיכה מססו"ת או רשומים בססו"ת
גברים בגיל העבודה (15 שנה ומעלה)				
13,400	35,700	15,200	13,600	סך הכל
7,600	19,300	9,200	8,200	מהם שייכים לכח העבודה
57%	54%	60%	60%	% שייכים לכח העבודה
5,100	11,600	6,200	5,400	מהם מועסקים (כולל נעדרים זמנית מעבודתם)
2,500	7,700	3,000	2,800	בלתי מועסקים
34%	30%	32%	34%	% בלתי מועסקים מתוך השייכים לכח העבודה
התפלגות באחוזים של העובדים לפי משלה היד				
100.0	100.0	100.0	100.0	סך הכל
7.2	7.3	6.0	4.1	מקצועות חדשים
9.3	6.2	6.8	4.2	מנהלים ופקידים
22.1	20.8	24.2	14.5	טוחרים, סוכנים וזבנים
14.4	18.1	18.1	17.8	חקלאים
6.4	7.4	5.6	4.7	עובדים בתחבורה
5.9	6.3	11.5	20.0	עובדים בבנייה
18.9	13.4	15.8	18.3	עובדים בחעשייה
15.8	20.5	12.0	16.4	עובדים בשרותים

(א) כולל מספר אנשים המתגוררים במחנות פליטים אך אינם פליטים לפי ההגדרה.

Jerusalem, 20 November 1967

Professor James Irany,
629 "L" Street, Apt. 8,
Anchorage, Alaska 99501.

1104/44

Dear Professor Irany,

Thank you for your letter to the Prime
Minister, dated 9 October 1967.

Israel has made it public that families
in Israeli-controlled areas wishing their relatives -
who were previously residents of the West Bank and
are presently in Jordan - to be reunited with them,
should apply to the Military Governor. Several
hundreds families have already done so and we
hope that your family is among them.

With best wishes,

Sincerely yours,

Amnon Ben-Yohanan
Assistant to the Prime Minister

ABY/nbm

1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 2679, 26

629 "L" Street, Apt. 8
Anchorage, Alaska 99501

October 9, 1967

The Honorable Prime Minister Levi Eshkol
Office of the Prime Minister
Jerusalem, Israel

Dear Mr. Prime Minister:

By way of introducing myself, I am James Irany, Professor of Sociology in Anchorage. In June, 1967 my son, David, and I traveled to Bethlehem to visit my ailing mother Mrs. Hannie Irany and my father Mr. Jaleel Irany, a retired Senior Officer of the Government of Palestine, who has made Bethlehem his residence.

Hostilities broke out on 5 June, 1967, two days following our arrival, consequently, I was requested by the U.S. Embassy in Jordan to report to Amman for evacuation. My father traveled with us to Amman to insure our safe departure. My son and I were evacuated to Iran with 800 other American refugees on 11 June, 1967.

Since then my father has been living in Amman as a refugee unable to return to his home in Bethlehem. I understand all efforts on his part to return had been futile. Without going into my father's past services in Palestine, it suffices to mention that his services in the Welfare Field were extended to Arab and Jew without malice or preference. Many Jewish boys and girls that had the benefit of his counsel are now among your productive and law-abiding citizens. It seems unfair and unjustifiable that at the age of 70 and with a substantial pension he should be denied the minimal consideration of spending his last days with his wife, who undoubtedly cannot manage on her own in Bethlehem.

May I plead to you, not only as Prime Minister of the State of Israel, but also as a member of a group that had experienced and persevered the hardships of separation, discrimination, unjustifiable rejection, and subjugation. It serves no purpose, either to Israel or Jordan to compound old age with hardships and sadness.

I trust that you use your influence to permit my fathers return in a display of humane kindness repeatedly acclaimed by your government and faith.

Respectfully yours,

cc;
Israeli Embassy
Washington, D.C.

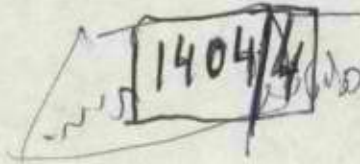
James Irany
James Irany

המכון למחקר בלכלי וסוציאלי

תל-אביב

רח' בר-כוכבא 16

30 באוקטובר 1967

C

לכבוד

ראש הממשלה

מר לוי אשכול

משרד ראש הממשלה

ירושלים

כבוד ראש הממשלה, מר לוי אשכול היקר,

הנני מגיש לך בזה ספר חדש על הפליטים הערביים, שזה עתה פרסמנו בשפה האנגלית - מחקרו של ד"ר ולטר פינר, כלכלן וחוקר יהודי מאנגליה - "The Legend of The Arab Refugees" - פרי עמלו במשך 17 שנות עיון ולימוד דו"חות וקיסמכים של אנר"א.

מחקר זה מוכיח בבהירות היאך הפכו ארצות ערב את חושבי הגדה המערבית ורצועת עזה לפליטים פלשתינאים, ומגלה גם את המספר הנכון של הפליטים.

יודע אנכי כמה עמוס אתה בבעיות מכבדות, אך ענין זיוף מספר הפליטים משמש נשק מדיני ובטחוני נגד ישראל, ומעכב פתרון הבעיה.

אנכי מציע לכבודו לעיין בעיקר במספר עמודים של הספר והם: הקדמה ובה תמצית קצרה (פרי עטי) וכן בפרקי סיכום: פרק 10 - הרקע הפיננסי והמדיני פרק 11 - העתיד - מסקנות

הוצאתי לאור את הספר על אחריות המכון ועל אחריותי, כי לא מצאתי אוזן קשבת למטרה זו במוסדות אחרים והענין, לדעתי, דחוף להסברה ולקראת סלילת הדרך לפתרון מעשי.

בכבוד ובברכת כל טוב,

2/9

יצחק קנב

נ.ב.,

אונר"א ממשיכה בפרסום המספר של 1,340,000 פליטים (הדו"ח החדש של מנהלה), כפי שמזייפים פקידיה הערביים והם הקובעים גם עכשיו את הסטטיסטיקה. חוצאות מחקרו של ד"ר פינר - 367,000 פליטים במציאות.

2/9

EXHIBIT 2130112

ALL INFORMATION CONTAINED HEREIN IS UNCLASSIFIED

DATE 08-10-2001 BY SP-6 JAC/STP

ON 08-10-2001, THE FOLLOWING INFORMATION WAS OBTAINED FROM THE RECORDS OF THE DEPARTMENT OF THE ARMY:

1. THE NAME OF THE PERSON WHO WAS AWARDED THE MEDAL OF HONOR WAS: [REDACTED]

2. THE NAME OF THE PERSON WHO WAS AWARDED THE MEDAL OF HONOR WAS: [REDACTED]

3. THE NAME OF THE PERSON WHO WAS AWARDED THE MEDAL OF HONOR WAS: [REDACTED]

4. THE NAME OF THE PERSON WHO WAS AWARDED THE MEDAL OF HONOR WAS: [REDACTED]

5. THE NAME OF THE PERSON WHO WAS AWARDED THE MEDAL OF HONOR WAS: [REDACTED]

6. THE NAME OF THE PERSON WHO WAS AWARDED THE MEDAL OF HONOR WAS: [REDACTED]

7. THE NAME OF THE PERSON WHO WAS AWARDED THE MEDAL OF HONOR WAS: [REDACTED]

8. THE NAME OF THE PERSON WHO WAS AWARDED THE MEDAL OF HONOR WAS: [REDACTED]

9. THE NAME OF THE PERSON WHO WAS AWARDED THE MEDAL OF HONOR WAS: [REDACTED]

10. THE NAME OF THE PERSON WHO WAS AWARDED THE MEDAL OF HONOR WAS: [REDACTED]

11. THE NAME OF THE PERSON WHO WAS AWARDED THE MEDAL OF HONOR WAS: [REDACTED]

12. THE NAME OF THE PERSON WHO WAS AWARDED THE MEDAL OF HONOR WAS: [REDACTED]

13. THE NAME OF THE PERSON WHO WAS AWARDED THE MEDAL OF HONOR WAS: [REDACTED]

ירושלים, ל' בתשרי תשכ"ח
3 בנובמבר 1967

1410H/H
f. 1410

לכבוד
מר יאחזק הנב
המכון למחקר כלכלי וסוציאלי
רח' בר-בוכבא 16
חל-אביב.

מר קנב הנכבד,

הנני מאשר בהודעה קבלת מכתבך אל ראש-הממשלה
בצירוף הספר שפרסמתם על הטליטנים הערביים.

המכתב והספר יועברו לראש-הממשלה.

בכרכה רבה,

אמנון בן-יוחנן
עוזר לראש-הממשלה.

אבי/חל

22/10/67

Jerusalem, 22 October 1967

Mr. G. Bordier,
Vice-President,
International Committee of the Red Cross,
Geneva,
Switzerland.

1456/4
1.5.52

Dear Mr. Bordier,

You will pardon a certain unavoidable delay on my part in answering the telegram from your Committee at the end of August, and your own letter of 21 September, about the return of families from the East to the West Bank of the Jordan.

The preoccupations of my Government after the fighting so wantonly forced upon Israel by the aggression of its neighbours are manifold and urgent. It is not only a matter of arguing in international forums against attempts to renew conditions which meant twenty years of agonizing unrest and grievous loss to Israel and kept our sovereignty and survival under genocidal Arab threat. Our soldiers - Arab cease-fire pledges notwithstanding - are the daily target of Egyptian guns. Hired desperadoes, drilled and armed in Syria, their murderous exploits openly extolled in the Arab Press, are mining our highways, dynamiting our farmhouses and killing our children.

No nation that has suffered so long and so bitterly from the inhumanity of fellow-men, as ours has, no people that, like ours, saw six million of its old and young butchered and burnt by the Nazis less than a generation ago, could be unresponsive to any call of humanitarian interests. Members of your Committee on mission here, as well as its special envoys, travelling freely throughout the areas affected and granted whatever information and aid they seek, doubtless keep you advised of our policy and performance in the context of which you write. The record stands, also, in our accounting to the United Nations. I think that you may agree that it testifies how, at all times, my Government has been moved by humanitarian considerations and that it has done, and is doing, the best that it can in the face of obstruction, circumvention and worse by the Jordanian authorities.

On 2 July, we announced that inhabitants of the West Bank who had crossed to the East on or after 7 June might return to their homes within the five weeks ending on 10 August. The Jordanian authorities did not display the interest or offer the speedy cooperation that might have been expected, so that it was not until 6 August, and then thanks to the intermediacy of your representatives, that they signed an agreement on the modalities of return. At that juncture, deferring to an appeal from Amman, we agreed to allow returns up to 31 August.

We took all due administrative and technical steps and were prepared to re-admit three thousand persons each day. Not one single person, of those who presented themselves, was rejected to us; indeed, there were not a few instances of waiver of all formalities on compassionate grounds.

Regrettably, and still inexplicably, the Jordanian authorities did not avail themselves of the permits issued, and only three-fifths of the authorized number had re-entered by 31 August. This unhelpfulness was aggravated by a vicious campaign launched by those same authorities, inciting the Arabs of the West Bank against Israel, financing instigators and suborning agents to stir up disorder. It will be within your knowledge that most of the West Bank residents crossed to the East deliberately and of their own free will, long after fighting had stopped: as a rule, it was because of family links or continuance of official salary or pension, or remittances from émigrés in the oil-producing Arab States that they were prompted to do so.

For all that, observant to its humanitarian principles, my Government has decided to allow the return of holders of permits prevented from making punctual use of them, and to review with liberality pleas from West Bank residents to be re-united with kinsfolk still in the East.

My Government will also give sympathetic consideration to individual applications for return, where conditions of special hardship exist.

There should be no reason, then, why, within the wide and flexible categories which I have described, making for prolongation of the process of return, the problem which engages your concern should not, in large measure, find its satisfactory solution.

Accept, Sir, the assurances of my highest consideration,

Sincerely yours,

Levi Eshkol

Jerusalem, 22 October 1967

Mr. G. Bordier,
Vice-President,
International Committee of the Red Cross,
Geneve,
Switzerland.

Dear Mr. Bordier,

You will pardon a certain unavoidable delay on my part in answering the telegram from your Committee at the end of August, and your own letter of 21 September, about the return of families from the East to the West Bank of the Jordan.

The preoccupations of my Government after the fighting so wantonly forced upon Israel by the aggression of its neighbours are manifold and urgent. It is not only a matter of arguing in international forums against attempts to renew conditions which meant twenty years of agonizing unrest and grievous loss to Israel and kept our sovereignty and survival under genocidal Arab threat. Our soldiers - Arab cease-fire pledges notwithstanding - are the daily target of Egyptian guns. Hired desperadoes, drilled and armed in Syria, their murderous exploits openly extolled in the Arab Press, are mining our highways, dynamiting our farmhouses and killing our children.

No nation that has suffered so long and so bitterly from the inhumanity of fellow-men, as ours has, no people that, like ours, saw six million of its old and young butchered and burnt by the Nazis less than a generation ago, could be unresponsive to any call of humanitarian interests. Members of your Committee on mission here, as well as its special envoys, travelling freely throughout the areas affected and granted whatever information and aid they seek, doubtless keep you advised of our policy and performance in the context of which you write. The record stands, also, in our accounting to the United Nations. I think that you may agree that it testifies how, at all times, my Government has been moved by humanitarian considerations and that it has done, and is doing, the best that it can in the face of obstruction, circumvention and worse by the Jordanian authorities.

On 2 July, we announced that inhabitants of the West Bank who had crossed to the East on or after 7 June might return to their homes within the five weeks ending on 10 August. The Jordanian authorities did not display the interest or offer the speedy cooperation that might have been expected, so that it was not until 6 August, and then thanks to the intermediacy of your representatives, that they signed an agreement on the modalities of return. At that juncture, deferring to an appeal from Amman, we agreed to allow returns up to 31 August.

We took all due administrative and technical steps and were prepared to re-admit three thousand persons each day. Not one single person, of those who presented themselves, was rejected to us; indeed, there were not a few instances of waiver of all formalities on compassionate grounds.

Regrettably, and still inexplicably, the Jordanian authorities did not avail themselves of the permits issued, and only three-fifths of the authorized number had re-entered by 31 August. This unhelpfulness was aggravated by a vicious campaign launched by those same authorities, inciting the Arabs of the West Bank against Israel, financing instigators and suborning agents to stir up disorder. It will be within your knowledge that most of the West Bank residents crossed to the East deliberately and of their own free will, long after fighting had stopped; as a rule, it was because of family links or continuance of official salary or pension, or remittances from émigrés in the oil-producing Arab States that they were prompted to do so.

For all that, observant to its humanitarian principles, my Government has decided to allow the return of holders of permits prevented from making punctual use of them, and to review with liberality pleas from West Bank residents to be re-united with kinsfolk still in the East.

My Government will also give sympathetic consideration to individual applications for return, where conditions of special hardship exist.

There should be no reason, then, why, within the wide and flexible categories which I have described, making for prolongation of the process of return, the problem which engages your concern should not, in large measure, find its satisfactory solution.

Accept, Sir, the assurances of my highest consideration,

Sincerely yours,

Levi Eshkol

Jerusalem, 22 October 1967

Mr. G. Bordier,
Vice-President,
International Committee of the Red Cross,
Geneve,
Switzerland.

Dear Mr. Bordier,

You will pardon a certain unavoidable delay on my part in answering the telegram from your Committee at the end of August, and your own letter of 21 September, about the return of families from the East to the West Bank of the Jordan.

The preoccupations of my Government after the fighting so wantonly forced upon Israel by the aggression of its neighbours are manifold and urgent. It is not only a matter of arguing in international forums against attempts to renew conditions which meant twenty years of agonizing unrest and grievous loss to Israel and kept our sovereignty and survival under genocidal Arab threat. Our soldiers - Arab cease-fire pledges notwithstanding - are the daily target of Egyptian guns. Hired desperadoes, drilled and armed in Syria, their murderous exploits openly extolled in the Arab Press, are mining our highways, dynamiting our farmhouses and killing our children.

No nation that has suffered so long and so bitterly from the inhumanity of fellow-men, as ours has, no people that, like ours, saw six million of its old and young butchered and burnt by the Nazis less than a generation ago, could be unresponsive to any call of humanitarian interests. Members of your Committee on mission here, as well as its special envoys, travelling freely throughout the areas affected and granted whatever information and aid they seek, doubtless keep you advised of our policy and performance in the context of which you write. The record stands, also, in our accounting to the United Nations. I think that you may agree that it testifies how, at all times, my Government has been moved by humanitarian considerations and that it has done, and is doing, the best that it can in the face of obstruction, circumvention and worse by the Jordanian authorities.

On 2 July, we announced that inhabitants of the West Bank who had crossed to the East on or after 7 June might return to their homes within the five weeks ending on 10 August. The Jordanian authorities did not display the interest or offer the speedy cooperation that might have been expected, so that it was not until 6 August, and then thanks to the intermediacy of your representatives, that they signed an agreement on the modalities of return. At that juncture, deferring to an appeal from Amman, we agreed to allow returns up to 31 August.

We took all due administrative and technical steps and were prepared to re-admit three thousand persons each day. Not one single person, of those who presented themselves, was rejected to us; indeed, there were not a few instances of waiver of all formalities on compassionate grounds.

Regrettably, and still inexplicably, the Jordanian authorities did not avail themselves of the permits issued, and only three-fifths of the authorized number had re-entered by 31 August. This unhelpfulness was aggravated by a vicious campaign launched by those same authorities, inciting the Arabs of the West Bank against Israel, financing instigators and suborning agents to stir up disorder. It will be within your knowledge that most of the West Bank residents crossed to the East deliberately and of their own free will, long after fighting had stopped: as a rule, it was because of family links or continuance of official salary or pension, or remittances from émigrés in the oil-producing Arab States that they were prompted to do so.

For all that, observant to its humanitarian principles, my Government has decided to allow the return of holders of permits prevented from making punctual use of them, and to review with liberality pleas from West Bank residents to be re-united with kinsfolk still in the East.

My Government will also give sympathetic consideration to individual applications for return, where conditions of special hardship exist.

There should be no reason, then, why, within the wide and flexible categories which I have described, making for prolongation of the process of return, the problem which engages your concern should not, in large measure, find its satisfactory solution.

Accept, Sir, the assurances of my highest consideration,

Sincerely yours,

Levi Eshkol

Jerusalem, 22 October 1967

Mr. G. Bordier,
Vice-President,
International Committee of the Red Cross,
Geneva,
Switzerland.

Dear Mr. Bordier,

You will pardon a certain unavoidable delay on my part in answering the telegram from your Committee at the end of August, and your own letter of 21 September, about the return of families from the East to the West Bank of the Jordan.

The preoccupations of my Government after the fighting so wantonly forced upon Israel by the aggression of its neighbours are manifold and urgent. It is not only a matter of arguing in international forums against attempts to renew conditions which meant twenty years of agonizing unrest and grievous loss to Israel and kept our sovereignty and survival under genocidal Arab threat. Our soldiers - Arab cease-fire pledges notwithstanding - are the daily target of Egyptian guns. Hired desperadoes, drilled and armed in Syria, their murderous exploits openly extolled in the Arab Press, are mining our highways, dynamiting our farmhouses and killing our children.

No nation that has suffered so long and so bitterly from the inhumanity of fellow-men, as ours has, no people that, like ours, saw six million of its old and young butchered and burnt by the Nazis less than a generation ago, could be unresponsive to any call of humanitarian interests. Members of your Committee on mission here, as well as its special envoys, travelling freely throughout the areas affected and granted whatever information and aid they seek, doubtless keep you advised of our policy and performance in the context of which you write. The record stands, also, in our accounting to the United Nations. I think that you may agree that it testifies how, at all times, my Government has been moved by humanitarian considerations and that it has done, and is doing, the best that it can in the face of obstruction, circumvention and worse by the Jordanian authorities.

On 2 July, we announced that inhabitants of the West Bank who had crossed to the East on or after 7 June might return to their homes within the five weeks ending on 18 August. The Jordanian authorities did not display the interest or offer the speedy cooperation that might have been expected, so that it was not until 6 August, and then thanks to the intermediacy of your representatives, that they signed an agreement on the modalities of return. At that juncture, deferring to an appeal from Amman, we agreed to allow returns up to 31 August.

We took all due administrative and technical steps and were prepared to re-admit three thousand persons each day. Not one single person, of those who presented themselves, was rejected to us; indeed, there were not a few instances of waiver of all formalities on compassionate grounds.

Regrettably, and still inexplicably, the Jordanian authorities did not avail themselves of the permits issued, and only three-fifths of the authorized number had re-entered by 31 August. This unhelpfulness was aggravated by a vicious campaign launched by those same authorities, inciting the Arabs of the West Bank against Israel, financing instigators and suborning agents to stir up disorder. It will be within your knowledge that most of the West Bank residents crossed to the East deliberately and of their own free will, long after fighting had stopped; as a rule, it was because of family links or continuance of official salary or pension, or remittances from émigrés in the oil-producing Arab States that they were prompted to do so.

For all that, observant to its humanitarian principles, my Government has decided to allow the return of holders of permits prevented from making punctual use of them, and to review with liberality pleas from West Bank residents to be re-united with kinsfolk still in the East.

My Government will also give sympathetic consideration to individual applications for return, where conditions of special hardship exist.

There should be no reason, then, why, within the wide and flexible categories which I have described, making for prolongation of the process of return, the problem which engages your concern should not, in large measure, find its satisfactory solution.

Accept, Sir, the assurances of my highest consideration,

Sincerely yours,

Levi Eshkol

Jerusalem, 22 October 1967

Mr. G. Bordier,
Vice-President,
International Committee of the Red Cross,
Geneve,
Switzerland.

Dear Mr. Bordier,

You will pardon a certain unavoidable delay on my part in answering the telegram from your Committee at the end of August, and your own letter of 21 September, about the return of families from the East to the West Bank of the Jordan.

The preoccupations of my Government after the fighting so wantonly forced upon Israel by the aggression of its neighbours are manifold and urgent. It is not only a matter of arguing in international forums against attempts to renew conditions which meant twenty years of agonizing unrest and grievous loss to Israel and kept our sovereignty and survival under genocidal Arab threat. Our soldiers - Arab cease-fire pledges notwithstanding - are the daily target of Egyptian guns. Hired desperadoes, drilled and armed in Syria, their murderous exploits openly extolled in the Arab Press, are mining our highways, dynamiting our farmhouses and killing our children.

No nation that has suffered so long and so bitterly from the inhumanity of fellow-men, as ours has, no people that, like ours, saw six million of its old and young butchered and burnt by the Nazis less than a generation ago, could be unresponsive to any call of humanitarian interests. Members of your Committee on mission here, as well as its special envoys, travelling freely throughout the areas affected and granted whatever information and aid they seek, doubtless keep you advised of our policy and performance in the context of which you write. The record stands, also, in our accounting to the United Nations. I think that you may agree that it testifies how, at all times, my Government has been moved by humanitarian considerations and that it has done, and is doing, the best that it can in the face of obstruction, circumvention and worse by the Jordanian authorities.

On 2 July, we announced that inhabitants of the West Bank who had crossed to the East on or after 7 June might return to their homes within the five weeks ending on 10 August. The Jordanian authorities did not display the interest or offer the speedy cooperation that might have been expected, so that it was not until 6 August, and then thanks to the intermediacy of your representatives, that they signed an agreement on the modalities of return. At that juncture, deferring to an appeal from Amman, we agreed to allow returns up to 31 August.

We took all due administrative and technical steps and were prepared to re-admit three thousand persons each day. Not one single person, of those who presented themselves, was rejected to us; indeed, there were not a few instances of waiver of all formalities on compassionate grounds.

Regrettably, and still inexplicably, the Jordanian authorities did not avail themselves of the permits issued, and only three-fifths of the authorized number had re-entered by 31 August. This unhelpfulness was aggravated by a vicious campaign launched by those same authorities, inciting the Arabs of the West Bank against Israel, financing instigators and suborning agents to stir up disorder. It will be within your knowledge that most of the West Bank residents crossed to the East deliberately and of their own free will, long after fighting had stopped; as a rule, it was because of family links or continuance of official salary or pension, or remittances from émigrés in the oil-producing Arab States that they were prompted to do so.

For all that, observant to its humanitarian principles, my Government has decided to allow the return of holders of permits prevented from making punctual use of them, and to review with liberality pleas from West Bank residents to be re-united with kinsfolk still in the East.

My Government will also give sympathetic consideration to individual applications for return, where conditions of special hardship exist.

There should be no reason, then, why, within the wide and flexible categories which I have described, making for prolongation of the process of return, the problem which engages your concern should not, in large measure, find its satisfactory solution.

Accept, Sir, the assurances of my highest consideration.

Sincerely yours,

Levi Eshkol

Chapter XI

THE FUTURE

(conclusions)

Since the manuscript of this book was written, the Arab League had made up its mind that the time had come for the decisive war to destroy Israel and to drive her 2 million Jews into the sea. But the war was won by Israel within a few days.

As far as our problem is concerned - the Arab Refugees of 1948 - Israel finds herself in occupation of all West Jordan and of the Gaza Strip, and as long as Arab countries will not negotiate peace with Israel, the Governmental responsibility over both these districts may remain in Israel's hands.

UNRWA is likely to continue its relief work, and it is the first time that the Government of Israel will be able to co-operate with UNRWA not only in the organisation of its relief distribution but also in carrying through a census.

The Author expressed the hope that his analysis of UNRWA's statistical tables will be of assistance as a basis for the intended census.

Whereas up till now members of UNRWA's International Staff had never been admitted to the Arab Host Countries for the task of checking "eligibility and registration", Israel could invite them to assist in this task. Yet - can it really be hoped that a census can be carried through on the correct basis by the UNO definition that an Arab Refugee is an Arab who in 1948 had been living on Israeli territory for at least 2 years, had lost his home and livelihood on Israeli territory through the events of 1948, and who at the time of the census is still in need?

Is such a census possible among a population of which the vast majority is illiterate, is obsessed by 20 years of hate propaganda and terribly afraid that an honest answer would make them lose the rations and services of UNRWA?

Nevertheless, the rectification of UNRWA's tables is of utmost importance. All political statements of the Arab countries refer to the Refugees as the principal reason why the state of war against Israel must be continued and a third war be prepared.

Therefore, the first duty is to show that the UNRWA-figure for 1966 of 1,317,749 Refugees is based on misrepresentations by 3 of the Host countries (Syria, Jordan and Gaza Strip), and that the facts are as stated in the Summary and on the last pages of Chapter VIII:

In Syria, Lebanon, Jordan and Gaza Strip together some 115,000 Old and Sick Refugees are housed in camps;

Lebanon holds 50,000 Moslem Refugees in camps, because her Christian majority does not offer them the right of settlement and no Moslem country is allowed by the Arab League to accept them,

In Jordan some	75,000	} Refugees are still unsettled in Camps
In Gaza	" 125,000	

UNRWA's figure is higher by over 950,000

This difference is explained by

484,000 Self-appointed Refugees (pre-1948 Residents of West Jordan and Gaza Strip who are registered as Refugees)

15,000 Frontier Villagers in Jordan

117,000 Unrecorded deaths (statistical duplications)

108,000 Ex-Refugees, re-settled in 1948

and 230,000 Ex-Refugees who have become self-supporting
between 1948 and 1966 (85,000 in Syria,
65,000 in Lebanon and 80,000 in Jordan)

This statistical rectifications should not be understood as a demand for a corresponding reduction of UNRWA's relief work by rations and services. UNRWA's relief may remain necessary as long as the Arab countries refuse to conclude peace with Israel.

But it will make it clear that the Refugee-problem does not justify a threat of war.

In 1948 the number of Arabs who left Israeli territory as Refugees had not been one million but 539,000 (see Annex) of whom 40,000 emigrated to countries far away and 70,000 re-settled immediately in the 4 Host countries and did never claim Refugees status.

Therefore, the first duty is to show that the UNRWA-
 Director 1950 of 1, 17,749 refugees is based on misrepresenta-
 tions by 2 of the host countries (Syria, Jordan and Iraq) and
 that the figures are in stated in the summary and on the last
 page of Chapter VIII:

In Syria, Lebanon, Jordan and Iraq, UNRWA-
 112,000, 115,000 and 117,000 refugees are housed in camps;
 Lebanon holds 25,000 Syrian refugees in camps, because
 her Christian majority does not offer them the right of settle-
 ment and no Muslim country is allowed by the Arab League to
 accept them.

In Jordan now 15,000 } refugees are still unregistered
 in camps } 15,000 } in camps
 UNRWA's figures are higher by over 250,000
 this difference is explained by
 15,000 self-declared refugees (pre-1948) who are of
 self-declared status and are registered
 as refugees)

15,000 unregistered refugees in Jordan
 117,000 unregistered refugees (statistical duplication)
 100,000 unregistered refugees registered in 1948
 250,000 unregistered refugees who have become self-declared
 between 1948 and 1950 (85,000 in Syria,
 65,000 in Lebanon and 50,000 in Jordan)

This statistical duplication should not be overlooked
 as a demand for compensation and reduction of UNRWA's relief work
 of national and services. UNRWA's relief work remains necessary in
 form of the high concentration of refugees to include peace with Israel.
 But it will make it clear that the refugee problem does
 not present a threat of war.

In 1948 the number of Arab refugees was 1,000,000
 and was not less than 1,000,000 (see annex) of
 whom 40,000 emigrated to countries far away and 7,000 registered
 in the UNRWA in the host countries and the other 953,000
 remained.

The rest of 420,000 Refugees of 1948 - in spite of calculated 55% natural increase over 18 years - has shrunk by resettlement to about 115,000 Old and Sick and 250,000 other unsettled Refugees.

And if we consider

that the outflow of the Refugees in 1948 was not the fault of Israel, that since 1948 Israel has settled more than half a million Jewish Refugees from Arab countries (most of them from those Arab countries which did not permit any settlement of Arab Refugees); that most or probably all of the Arab Refugees would have found re-settlement long ago if peace would have prevailed since 1949; that any new war as the Six-Day-War of June 1967 - may create a new outflow of Arab Refugees,

we can only express the hope that the re-settlement of the 250,000 unsettled Refugees will not be made the cause of a new war but the guiding principle for true peace negotiations.

25.9.67

- -

The cost of 450,000 man-hours of work - in the of
e. In the of 450,000 man-hours of work - in the of
man-hours of work - in the of 450,000 man-hours of work - in the of
man-hours of work - in the of 450,000 man-hours of work - in the of

and it is a matter

that the question of the man-hours of work - in the of
of man-hours of work - in the of 450,000 man-hours of work - in the of
half a million man-hours of work - in the of 450,000 man-hours of work - in the of
of man-hours of work - in the of 450,000 man-hours of work - in the of
settlement of man-hours of work - in the of 450,000 man-hours of work - in the of
for the man-hours of work - in the of 450,000 man-hours of work - in the of
and it is a matter of man-hours of work - in the of 450,000 man-hours of work - in the of
man-hours of work - in the of 450,000 man-hours of work - in the of
man-hours of work - in the of 450,000 man-hours of work - in the of

we can only express the hope that the man-hours of work - in the of
of the 450,000 man-hours of work - in the of 450,000 man-hours of work - in the of
man-hours of work - in the of 450,000 man-hours of work - in the of 450,000 man-hours of work - in the of

ההסתדרות הכללית של העובדים העברים בישראל
המכון למחקר כלכלי וסוציאלי
הל-אביב
רח' בר-כוכבא 16

25 בספטמבר 1967

לכבוד
ראש הממשלה
מר לוי אשכול
ירושלים

כבוד ראש הממשלה,

הנני מתכבד להעביר לכבודו בזאת, פרק "conclusions" מחוך מחקרו
של ד"ר ולטר פינר: "The Legend of Arab Refugees" -

ד"ר פינר הינו אותו החוקר שהוציא בזמנו ספר על הנושא - כמה פליטים
ערביים יש.

זה שש-עשרה שנה הוא לומד וחוקר את הדו"חות של אונר"א, וספרו החדש
יהיה לעזר רב לישראל ולממשלתה בקביעת מספרם של הפליטים.

הספר כתוב בשפה האנגלית ויוצא לאור ע"י המכון שלנו.

עם פרסומו, תקבל את הספר במלואו.

אנו מאד חרדים למהלך המפקד של האוכלוסיה בגדה המערבית וברצועת עזה.
חשוב לתת הכשרה לפוקדים וחשובה גם בחירת פוקדים מתאימים למטרה זו.

השאלה היא כיצד יגלו את המשתייכים לקבוצות החבלים וכיצד יגלו פליטים
שאינם פליטים. כתבתי על כך לפרופ' בקי.

ב ב ר כ ה
ובכבוד רב,

2/8
יצחק קנב

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DIVISION OF THE PHYSICAL SCIENCES
DEPARTMENT OF CHEMISTRY

1954

RECEIVED
DEPT. OF CHEMISTRY
UNIVERSITY OF CHICAGO

TO THE DIRECTOR

FROM THE DIRECTOR
TO THE DIRECTOR
TO THE DIRECTOR

TO THE DIRECTOR
TO THE DIRECTOR
TO THE DIRECTOR

TO THE DIRECTOR
TO THE DIRECTOR
TO THE DIRECTOR

TO THE DIRECTOR
TO THE DIRECTOR
TO THE DIRECTOR

TO THE DIRECTOR
TO THE DIRECTOR
TO THE DIRECTOR

TO THE DIRECTOR
TO THE DIRECTOR
TO THE DIRECTOR

TO THE DIRECTOR
TO THE DIRECTOR

TO THE DIRECTOR
TO THE DIRECTOR

Jerusalem, 10 December 1967

404/4
2102

Mr. Joseph S. Salzburg,
Planning Officer,
Refugee Division,
The State Department,
Washington, D.C.

Dear Mr. Salzburg,

I have been asked by the Prime Minister to acknowledge your letter to him of 13 October, and to express his appreciation to you for your willingness to place at Israel's disposal your extensive experience in dealing with refugee problems elsewhere. This offer will certainly be borne in mind when a suitable opportunity presents itself.

The Prime Minister notes that you visited Israel in 1961 and that you then "felt a tremendous sense of pride in my identity." It is hoped that you may have another chance to visit Israel in the near future, and share in the sense of fresh confidence and new vistas in the wake of the recent victory.

With the Prime Minister's best wishes,

Sincerely yours,

Amnon Ben-Yohanan
Assistant to the Prime Minister

ABY/nbm

10/10/10

Jerusalem, 27 September, 1967

1404/4

Mr. John Simons,
P.O.B. 204,
Greensboro,
North Carolina,
U.S.A. 27402,

Dear Mr. Simons,

Thank you for your letter to the Prime Minister, dated
5 September.

The Israel Government is giving much thought to the
question of the refugees, and is doing whatever it can to
improve their condition. However, we believe that the
problem would find its solution within the framework of a
peace settlement between Israel and the Arab countries.
As it has been declared more than once, the policy of the
Israel Government is to achieve peace and stability in the
region through direct negotiations with our Arab neighbours.
Once the Arab Governments declare their readiness to discuss
peace with Israel, there is a good chance to move forward
towards a constructive and reasonable solution for the
benefit of the whole region.

With best wishes,

Sincerely yours,

Amnon Ben Yohanan
Assistant to the Prime Minister

ABY/mr

14.9.67

(ה ע ת ק)

אלו: מר מ. קומי, יועץ לשר החוץ

מאת: רוח וולף

1404/14
מ.מ.

הנדון: מספר הפליטים הערביים

רצ"ב האור עובדתי בנדון בחשומת לב מיוחדת לירדן ולגדה המערבית.

ללא שיתוף סטטיסטיקן מומחה לא הייתה אפשרות לעדכן באופן מקצועי את התשואה בין נחוגי ועדת הסקר הכלכלית של האו"ם לבין נחוגי ססו"ה ולפרט את הסחירות בין המפקד הירדני מ-1961 לבין נחוגי ססו"ה.

לירדן מברעות אלה נראה לי שיש ענין אקטואלי בראיות על הקשר בין דו"ח ועדת הסקר וההנחיות לפעולת ססו"ה ובהוכחת הזיופים ברשימות ססו"ה ואי הדיוקים בנחוגי המזכ"ל על סמך דו"ח ועדת הסקר ועל סמך המפקד הירדני.

העחק: מר י. הקוצ, סמנכ"ל
מר ש. הלל, סמנכ"ל
קצ"ח
נ. סופר, הסברה
חקר

ב ב ר כ ה ,

(-)

14.9.67

1. כללי

ראו נספח ב-1949 שמספר הפליטים הערבים אשר יצאו את תחום ישראל היה 726,000, ולפי גירסת משנה, 716,000. אומדן ועדת הסקר הסתמך בחישובים קלים על נחוגי מרשם החושבים המנדטורי ולגבי הערבים בישראל על פרסומים ישראליים. בגלל טעות טכנית בקריאת מסמכים ישראליים הפחיתה הוועדה כ-23,000 איש ומעלה מהישוב הערבי בישראל וצרפת לפליטים. אם נתון טעות זו אשר נעשתה בשגגה הרי מספר הפליטים לפי חישוב ועדת הסקר היה ב-1949 703,000 או לפי גירסת המשנה: 693,000. לפי סכרת מופתים ישראליים שונים מספר זה מוגזם בכמה רבבות בגלל ההסתמכות כמעט ללא חישובים על נחוגים מנדטוריים, אשר הפריזו בהערכת מספר הערבים, בעיקר בגלל אומדן מוגזם של מספר הבדויים ורשום לקוי של פטירות בחקופה קיצוב המזון.

ראו נספח 2 ועדת הסקר הכלכלית של האו"ם קבעה עוד שרק 19,000 פליטים מחוץ המספר הכולל של 726,000 לא היו רשומים לקבלת סעד אצל "סעד האו"ם למען הפליטים הפלסטינאים", שבמקורו באה כעבור כמה חדשים סוכנות הסעד וההעסקה לפליטים (ססו"ת) אשר ירשה מקודמתה את הרשומים לסעד. בססו"ת היו איכוא רשומים מתחילה כל הפליטים מלבד 19,000. פרט זה צויין לאור העובדה שמזכיר האו"ם תצהיר לאחרונה בדו"ח כ-18 באוגוסט 1967 כי המשיכה של הפליטים "מעולם לא היו למעמסה על ססו"ת". משמע מדובר במזכ"ל כאילו לא היו ואינם רשומים כיום בססו"ת ולדעתו יש להוסיף 20% למספר הרשומים בססו"ת כדי להגיע למספר הפליטים הכולל. טענה זו נסחרת על ידי העובדות המפורטות לעיל.

ועדת הסקר הנ"ל עוד מצאה שמספר הפליטים ששהו בתחום חלוקת הסעד בארצות ערב (בארצות המארחות) היה 715,000, אך מספר מקבלי הסעד הגיע ל-971,000. מחוץ 971,000 איש אלה היו 652,000 איש פליטים נזקקים ומקרי גבול" (לא פליטים), 80,000 פליטים לא נזקקים והיחר חושבים מקומיים. רק 8,000 פליטים "בארצות המארחות" לא היו רשומים לקבלת סעד. ועדת הסקר המליצה איכוא להוריד את מספר מקבלי המנות ל-652,000.

ראו נספח 3 ססו"ת הוקמה כהחלטת ועדת הסקר ונחבשה ע"י עצרת האו"ם להפחית את מספר מקבלי המנות בהתאם לממצאי הסקר. ססו"ת אמנם קיבלה מספרי ועדת הסקר כ"ריאליסטים", ברם, גסיונותיה בשנות החמישים הראשונות לברו בעיקר כאמצעות מפקד חלקי מי ומי מבין מקבלי הסעד הם פליטים ונזקקים זכו להשגים מוגבלים מאד. המספר הכולל של הרשומים הופחת ל-904,000 ב-1951 ומאז עלה בהתמדה והגיע באמצע 1966 ל-1,317,000. המספרים לעיל כוללים את הרשומים, כולל אלה שבגלל מצבם והמפרי לא היו זכאים לעזרה רגילה. מספר הרשומים הזכאים למנות ושרותים ירד ל-871,000 ב-1953, מאז הוא עולה ומגיע ב-1966 ל-1,145,000.

ראו נספח 3 נוסף לרשומים שלא כדיון מתחילה על ילדיהם נצטברו במשך השנים כרשימות מאות אלפי רשומים פיקטיביים בגלל המשך הכללת גפטרם ומהגרים, הן ברישום הכולל והן כרשימות הזכאים לסעד. ססו"ת מתעלמת כיום למעשה מהזיופים ההתחלתיים אך טוענת שמתיינת דמוגרפיה (כלומר הוצאת מהים ומהגרים) רשימותיה בלבד, טוריה ורצועה עזה קרובים למציה, אך מודה בזיופים המוניים בירשן, שם ססו"ת כמעט ולא הצליחה לנפות רשומים מרשימת מקבלי הסעד, לא מסיבות דימוגרפיות ולא כל שכן בגלל שיקום כלכלי. הון הודאה חלקית כמצב הקיים ונזכה קשיי תקציב, החליטה ססו"ת כבר מראשית שנות החמישים להנהיב תקרת מנות בירדן ומאחר יותר גם בשאר הארצות המארחות. הוצאת היא כי ילדים הרשומים בקבוצת הזכאים למנות ושרותים, אינם מקבלים מנות בטועל. אין לקבל את טענת ססו"ת בדבר "איזון גלובאלי" כביכול, שהרי מעולם לא נבדק מצבם החמרי של ההורים (כשם שאין מצב יחר הפליטים לא נבדק).

עד עתה נהגה ססו"ת להצניע את מידת קליטתם הכלכלית של הפליטים באות בארצות ערב, בעיקר כדי להצדיק את המשך הסעד במפדיו הנוכחיים, ואף הרחבתו. נספח בתחום השרותים הצבוריים. ברם מזכ"ל האו"ם בדו"חו הנ"ל מ-18.8.67, הון רצון להכליל מידת הזעזוע החמרי שנגרם לפליטים כהוצאת ממלחמה ששה הימים, תיאר בפעם הראשונה בצורה נאמנה את ההיקף האמיתי של קליטתם הכלכלית של הפליטים.

ראו
נספחים סט"ח רומף ביותר בין כל המדינות המאוחדות: ב-1949 קבעה ועדה הסקר
1 ו-3 של האו"ם למזרח התיכון שמספרם הפליטים בתחום ירדן היה 350 אלף. באותו
מועד היו רשומים אצל קודמנו של סט"ח ב-532,000 איש כפליטים מקבלי
סעד. סט"ח הצליחה להפחית את הרשומים כדלהלן: המספר הכולל הנמוך
ביותר, 445,000, נרשם ב-1951, מאז עלה ל-720,000, כולל משוקמים, במחצית
1967. מספר הרשומים כזכאים כמנות ושרותים הופחת ל-431,000 ב-1953
ועלה ל-653,000 ב-1966. (x)

מלבד הדיוקים המקוריים שלא תוקנו, אי-ניכרי מהם (ב-1959 לפי
הערכה סט"ח 75,000) והמשך מחן סעד למשוקמים במקום מגוריהם היה בירדן
גורם נוסף לאי-דיוק הולך וגדל של הרשימות. ב-1949 העריכה סט"ח
שרק 70,000 מחוץ 350,000 הרשומים כפליטים חיים בגדה המזרחית. מאז
חלה יציאה המונית מן הגדה המערבית למזרחית תוך קליטתם הכלכלית של
המתיישבים בגדה המזרחית וכן יציאה בעיקר של מפרנסים צעירים מהגדה
המערבית לחו"ל. אין לאכזר את מספר הפליטים מבין היוצאים אך יש ראיות
לכך שאחוז הפליטים מבין יוצאי הגדה המערבית הוא גדול. יציאה המונית
זו שבצידה שיקום כמעט של. משתקפה ברשימות סט"ח. באופן גס ניתן לאכזר
שכמעט כל מי שהיה רשום ב-1953 בגדה המערבית כפליט וכנזקק לסעד עדיין
רשום יחד עם צאצאיו ברשימה הזכאים לסעד במקום מגוריו ב-1953. (להוצא
עובדי סט"ח על משפחותיהם המקבילים משכורת במקום סעד).
סקר רשות ההיכנון במשרד ראש הממשלה מציינת שלפי הערכה מנימלית היו שם
ביוני 1967 רק 200,000 מחוץ 435,000 הרשומים בסט"ח כחושבי הגדה המערבית.

ב-1961 נערך בירדן ספקד אוכלוסין. מספר החושבים בגדה המערבית,
כולל פליטים הגיע ל-805,000. אצל סט"ח היו אז רשומים כ-420,000
פליטים כחושבי הגדה. אם מוסיפים למספר זה את 460,000 החושבים של הגדה
ב-1947 (מספר זה נקוט בידי ועדה הסקר של האו"ם וכידי הבנק העולמי)
מגיעים למספר כולל של 880,000 אפילו אם מנחיתים ממספר זה את כל יוצאי הגדה
בחו"ל, 50,000 (כאילו כולם היו מקרב החושבים הקבועים ולא מן הפליטים)
הרי המספר הכולל הוא עדיין גדול ב-25,000 ממספרה הכולל של האוכלוסייה, וזאת
מבלי לקחת בחשבון את הריבוי הטבעי של האוכלוסייה הקבועה במשך 14 שנה.
כאמור אין אפשרות לחשב בדיוק את חלק הפליטים בהגירה מהגדה המערבית,
יצוין עוד שבמסגרת לחו"ל מהגדה המזרחית, (כ-10,000 איש משם נמצאו
בחו"ל ב-1961) באה מאיווריים בהם התרכזו פליטים. בגלל ההגירה התמונית חלק
מהריבוי הטבעי של הגדה המערבית אבד לה. מחוץ 62,000 הירדנים אשר שהו
ב-1961 בחו"ל 48,000 היו זכרים, כלומר רובם מפרנסים צעירים שמשפחותיהם
נשארו בגדה המערבית.

מאז המפקד לא פורסמו נתונים נוספים על הגירה פנימית ולחו"ל אך יש
ראיות לכך שהיציאה מהגדה המערבית נמשכה ביתר שאת. לדוגמא מספר הירדנים
בכווית הגיע ב-1966 לפי העתון הלבנוני אל-חית מ-12.5.1966 ל-70,000.
בפלסטין מ-28.9.1965 נמסר מפי פקיד בכיר במשרד הבינוי והפיתוח הירדני
שמספר הפליטים מחוץ למדינות המאוחדות מגיע ל-93,000. הסקר של רשות ההיכנון
מצטט הארכה שמספר הפליטים מן הגדה המערבית בחו"ל היה ביוני 1967 כ-120,000;
אך יתכן שהערכה זו מתיחסת לל יוצאי הגדה בחו"ל.

3. עזרה

סט"ח טוענת שרשימותיה בעזה נכונות פחות או יותר. לעומת זאת
הרשות להכנון כלכלי סבורה שיש להפחית 20% מרשומי סט"ח והרשות אומרת
את מספר הפליטים ב-270,000 ביוני 1967, לעומת 307,000 רשומים בסט"ח
באותו מועד. למרות הקשיים שהרישו המצרים בפני היציאה מעזה עבדו צעירים
מעזה בארצות חוץ ערביות. לפי הארכה עובד מצרי בכיר במטשל עזה שנמסרה
בניו יורק הרלד טריביון מ-12.8.66 הגיע מספרם ל-20,000.

5 נספחים
(x) ב-1965/66, שנה בה הכריז ראש ממשלת ירדן כמה פעמים שאין חומר עבודה
בארצו, הופחת מספר הרשומים שם אצל סט"ח בקבוצה המשוקמים שיקום מלא
ב-24 איש.

כפי שצוין לעיל דו"ח מנכ"ל האו"ם מ-18.8.67 מתאר בפעם הראשונה את
מצב הכלכלי של הפליטים, בייחוד בירדן לאמיתו.

ירושלים, י"ט באלול תשכ"ז
24 בספטמבר 1967

1404/4
פג"מ

אל : השר י. גלילי

כבוד השר,

ראש הממשלה ביקש לאשר קבלת מכתבן
מ-17 בספטמבר וכי כדבריו תהיה הקפדה מעתה
שהדיון בנושא הפליטים ייערך מעתה בועדה
השרים לענייני בטחון.

ב כ ר כ ה,

אביעזר יפה
מנהל לשכת ראש הממשלה

אי/אכ

ש פ ו ר

ירושלים, ט"ז אלול תשכ"ז
21 בספטמבר 1967

אלו: מר בן יוחנן, משרד ראש הממשלה, ירושלים

מאת: לשכת היועץ המשפטי, משרד החוץ

הנדון: הצטרפות מדינת ישראל לשתי אמנות
מועצת אירופה

1. ביום 17.3.67 הוזמין המזכיר הכללי של מועצת אירופה (אחרי פעולה דיפלומטית מורחבת מטעם נציגינו בחו"ל) את מדינת ישראל להצטרף לאמנה בעניין הסברה (מס' 24) ואמנה בדבר עזרה הדדית בענייני פליטים (מס' 30).
2. שר המשפטים הגיש למזכירת הממשלה ב-19.9.67 את ההצעה שהממשלה תאשר את הצטרפותנו לשתי אמנות, והעניין יובא לדיון בישיבת הממשלה הבאה, דהיינו ביום 24.9.67.
3. בתכניתו של שר החוץ להופיע ביום 25.9.67 לפני מליאת מועצת אירופה בשטרסבורג ולנאום לפני גוף זה. יהיה חשוב למדי אם שר החוץ יוכל להפקיד באותו המעמד את כתבי הצטרפותנו לשתי האמנות.
4. אבקש איפוא, להניע את ראש הממשלה (כשר החוץ בפועל) לחתום כבר היום על כתבי ההצטרפות המצורפים בזה.

בכוונתי להעביר את המסמכים שנחתמו ע"י ראש הממשלה לנציגותנו כבר יום בהדגשה כי יהיה אפשר להפקידם רק אחרי שיקבלו ממני מכרז שהממשלה אשרה את הצטרפותנו בישיבתה הבאה (אם נגד כל הצפוי, הממשלה לא תאשר אע"כ מובן מאליו את הפקדת כתבי הצטרפותנו).

ב ב ר כ ה ,

ד"ר י. גרא

Page 1

CONFIDENTIAL

TO: DIRECTOR, FBI

FROM: SAC, NEW YORK

SUBJECT: [REDACTED]

1. [REDACTED]

2. [REDACTED]

3. [REDACTED]

4. [REDACTED]

5. [REDACTED]

6. [REDACTED]

7. [REDACTED]

31/8/07

201

שלח. פ"ח, פסוק ע"א

1404/4

5

[illegible]

1404/4
830/85
COPY

30 8 '67
GENEVE

30 AUGUST 1967

URGENT

HIS EXCELLENCY MR LEVI ESHKOL

PRIME MINISTER GOVERNMENT OF ISRAEL JERUSALEM/ISRAEL

ACCORDING INFORMATION RECEIVED BY ITS DELEGATES INTERNATIONAL
COMMITTEE RED CROSS HAS BEEN ADVISED OF ISRAELI CABINET
DECISION TO MAINTAIN AUGUST 31 DEADLINE FOR RETURN OF
RESIDENTS OF JORDAN WEST BANK STOP ALTHOUGH ICRC IS NOT
A PARTY TO AUGUST 6 AGREEMENT REACHED BY ISRAEL AND
JORDAN REPRESENTATIVES IN THE PRESENCE OF ICRC DELEGATES
WE BEG TO DRAW YOUR EARNEST ATTENTION ON FACT THAT ONLY
A VERY LIMITED NUMBER OF PEOPLE HAVE RETURNED SO FAR
COMPARED TO THOSE WHO HAVE REGISTERED THEIR REQUESTS AND
EVEN TO THOSE WHOSE REQUESTS HAVE BEEN ACCEPTED STOP
ACTING ON PURELY HUMANITARIAN REASONS ICRC THEREFORE MAKES
URGENT APPEAL TO YOUR EXCELLENCY WITH A VIEW THAT ISRAEL
GOVERNMENT MAY RECONSIDER ITS DECISION SO AS TO PERMIT
CONTINUATION OF RETURN OPERATIONS AND TO AVOID CREATING
UNDUE HARDSHIPS AND DISCRIMINATION AMONG RETURNEES STOP
HIGH CONSIDERATION

GONARD PRESIDENT INTERNATIONAL COMMITTEE RED CROSS
INTERCROIX-ROUGE B246

30 8 67

33088